

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 6^{ον}

Πρόσκληση

ΑΡΙΘ. 270

6.6.29

ματιά της όμως πολύ και παραπονέτική, βαθύτερη από κάθε άλλη φορά, βυθίστηκε στη δική του. Και τη στιγμή που τον προσπερνούσε πιά, ο ζωγράφος άκουσε, σάν σδυμένο ανασασμό, τις λέξεις:

— Ω, γιατί;... γιατί;...

Την άλλη μέρα, μετά το φαί, ο δασάρχης, ο οποίος ήταν καλύτερος επίσης στον πύργο, άρχισε να μιλάει μ' ένθουσιασμό για την «Ψηλή Κορυφή», το δημοφώτερο μέρος της περιοχής που δεν τ'ό είχαν ακόμα επισκεφθεί. Πίσω από τον πύργο ακριβώς ανεβαίνει ένα αχνό δέντρο, μα και απότομο μονοπάτι, που έδωκε στην «Ψηλή Κορυφή», απ' όπου η ματιά μπορούσε ν' αγκαλιάσει όλη την γύρω πεδιάδα, τους κάμους, τα βουνά. Το μονοπάτι τελείωσε σ' ένα βράχο απότομο, κοφτόν οα σκολιά, και πιά πέρα δεν μπορούσε κανείς να προχωρήσει.

Ο βαρώνος έλεγε πως όλα αυτά τα σκαρφαλώματα είναι ανθυγιεινά, μα η βαρώνη έδηλωσε πως επιθυμούσε, πόνι φύγινε, να ιδεί άσως όποτε το μέρος αυτό. Ο ζωγράφος, πουχε ήδη ζωγραφίσει σ' ένα ταμπά την «Ψηλή Κορυφή», άρχισε τώρα να την επαινεί μ' ένθουσιασμό. Κοκκίνισε μάλλιστα σάν παταρούνα όταν η ματιά του συνάντησε τη ματιά της βαρώνης.

— Είπε πράγματι ύπεροχη ή θεά απ' εκεί επάνω! κατέληξε ο ζωγράφος.

— Πόσο δάδελα να την απελάμβανα! έστέναξε η βαρώνη.

— Πάρτε την λοιπόν καμιά μέρα έχει επάνω την καλή μου γυναίκα. Θα χαλαρώσετε, αλήθεια, με τα έδωμάτα της καλά! είπε ειρωνικά ο βαρώνος.

— Ά, έτσι; φώναξε η βαρώνη. Αυτό θα το ιδούμε;

— Αδειάζετε αβριο;

Ο Κοιτς έστρεψε από μικρό διαταγμό της είχε ναί, αισθανόταν πως η μοίρα τώρα τ'ό άσφουσε και δεν μπορούσε πιά να της αντίσταθι σθερά.

Είχε παραλάβει κάθε του δύναν. Πρώι-πρώι την άλλη μέρα ξεκίνησαν ν' οι δύο για την «Ψηλή Κορυφή». Ίσως ένα τέτατο της ώρας το μονοπάτι ξεδιπλωνόταν ανάμεσα σ'ε μικρά ελάτια, που οι κορφές τους λάμπανε από φως και δροσισαίειδες. Λεπτή και διαπεραστή αναδιόταν η μυρωδιά των χορταριών. Δεν μιλούσαν διόλου. Έκείνη μονάχα τον ρωτούσε πότε-πότε για κανένα λουλούδι ή για το καλό δισει κανενός πουλιού.

Σ' ένα μέρος κάποιο ονάκι έκοβε το δρόμο τους. Ο Κοιτς της έδωσε το χέρι του, βοηθώντας την να περάσει επάνω από τις γλυστερές, χορταριασμένες πέτρες.

Και το χέρι της από αυτή τη στιγμή άπόβαινε μέσα στο δικό του. Στις στροφές του μονοπατιού, που έδωκ ν' εκεί άβιναν έλευθερή τη θεά προς την κοιλιά του, χωρίς να τα χέρια τους για να τα ένωσαν εύθες άμέσως πάλι. Έτσι εξακολούθησαν ανεβαίνοντας. Κιτάζε ο ένας τον άλλον, χαμογελούσαν, μιλούσαν για όλα, εκτός από άγάτη.

Τώρα το δάσος τελείωνε. Νεκροί μόνον, γαζοι κορμοί δέντρων ή-φρονούνταν έδω ν' εκεί. Μονάχα μιά τελευταία σιστάδα από έλατα βρισκόταν προς το μέρος της κοιλιάς ν' έπειτα το κίτρινο μονοπάτι τραβούσε ακάλλπτο ως την κορυφή, μέσα στο φως του ήλιου.

Λαχανιασμένοι σταθηκαν μιά στιγμή στη δροσερή ιστιάδα της τελευταίας έκείνης σιστάδας, πάντα χέρι με χέρι. Έπειτα σιγά σιγά ανεβασθήκα, έσπου ο ένας τον άλλον κοντά του ν' αγκαλιάστηκαν. Φιληθήκαν, διαταχτικά στην άοχη, κατόιν άβρια και διασπέναν. Χωρίστηκαν ύστερα πάλι ν' ανέβηκαν στην κορυφή ανάλαφροι και χαρούμενοι και κάθισαν αλά-πλάι στον ξύλινο μπαγκ, που βρισκόταν εκεί. Η θεά ήταν έξαίσια, τόσο προς το μέρος της κοιλιάς με τα βαθιεράσινα δάση των ελατιών—ή κοκκινοπή στέγη του πύργου και η άμύδρωτη πλατεϊούδα του φανούνταν καθαρά κάτω στο βάθος—όσο και προς το μέρος των βουνοκορφών, που άνάμεσα τους λαμποκοπούσαν οι πάγοι. Έτσι όπως χτυπούσε η καρδιά τους, δεν έδωσαν καμιά προσοχή στις λεπτομέρειες αυτές. Αισθάνονταν μόνο την τεράστια μεγαλοπρέπεια της όλης εικόνας σάν κάτι πανηγυρικό, που τους ελευθερώσε τις ψυχές. Έπειτα φιληθήκανε πάλι και μίλησαν για την άγάτη τους. Σιγά-σιγά μίλησαν και για τη ζωή τους.

Η βαρώνη άρχισε να μιλά για το γάμο της, με θυμό και παράπονο, με άαρκνη στη φωνή, χύνοντας για τον άντρα της όλο το φαρμάκι ποίτανε μέσα της σταλαγμένη. Θεωρή σημαντικά σιδηάζε τώρα δυνατότερα τη φωτιά μέσα στα στήθα του νεαρού ζωγράφου. Της γάδανε τα πλοήσια, ξανά μιλιά, της έκανε τελλία σχέδια για τη μελλοντική ζωή τους, για τη λύτρωσή της απ' το βαρώνο, για μιά νέα ερτιζόμενη ένωση. Το ότι αυτή σότανε σ' όλες αυτές τις προτάσεις του και το ότι μονάχα φίλη τοίχιζε γι' άπάντησι, δεν το πρόσεξε έκείνος. Στη μεθή της ώρας έκείνης αισθάνονταν μονάχα ευδαιμο-

νία, έβλεπε μόνο πως η γυναίκα έκείνη ήταν χαριτωμένη σάν λουλούδι και γοητευτική στη ξαναμμένη τρυφερότητά της. Ήταν άραγε νέος και πίστευε πως όλα τα σχέδια του και η έλπίδες του ήταν με-βαία, και δική της σχέδια και έλπίδες.

Θά πέρασε έτσι ίσως μισή ώρα. Τότε θυμήθηκαν πως έπρεπε να νητάξουν λιγάκι και τη θεά από την κορυφή, για να μπορούν καπια-ν' άρηγηθούν τις έντυπώσεις τους. Ο Κοιτς γύρισε τα κούλια του κάτω προς τον πύργο ν' ανατρώμας:

— Τι έπαυες; ρώτησε έκείνη.

— Ο άντρας σου!... Με το τηλεσκόπιο... Μας βλέπει!... τρω-λισε αυτός.

Τού άπαξε τα κούλια από το χέρι και κίταξε ν' αυτή. Κάποια στην άμύδρωτη πλατεϊούδα του πύργου, γαζίσε στον ήλιο ή μπρούτζινος σωλήνας του τηλεσκοπίου και δίπλα σ' αυτό γαζίσε καθαρά το λιγνό άναστημα του βαρώνου με τις παρικές, μονοκί-ματες κινήσεις του. Από πόση τάχα ώρα τους κίταζε! Άπο κίτα, με το έκτακτο έκκενο όργανο, μπορούσε κανείς να διακρίνει έκεί έκείνα τα πράγματα όλοκάθαρα... Και το τηλεσκόπιο φανόταν πως έγυ-την κατεβήσιν της «Ψηλής Κορυφής»...

Βορραβήκανε ν' οι δύο τους. Το χέρι τους εξαφανίστηκε άβριο. Η γυναίκα σκεπτότανε τώρα τον όνο της πρώτης σέξου του άν-δρός της, «το μοναδικό του χοντρό κνήγισ, άπες έλεγε ο βαρώνος. Ο Κοιτς παρατήρησε τον τρόπο της και προσάθηκε να την κλη-συχάρ. Παράσπρε το πρσίμα ως άκίνητο. Μα ν' απ' τους άγ-ιδή ο βαρώνος, δεν θά διέκρινε τίποτα περισσότερο παρα απ' όσα καθίσταμενοι στο μπαγκ, δίπλα ο ένας στον άλλον. Το ότι αλληλήστη-καν, το ότι φιληθήκαν, ασφαλώς δεν το είδε...

Η βαρώνη έγινε λίγο ήσυχότερη. Μά δεν ξαναμνήθηκαν πιά. Τού άρτέσε το ε νά-φρον, να το άσφουσε προς τα βουνά, μα ο Κοιτς της έβήρησε πως ήταν άκίνητο. Το μονοπάτι τε-λείωνε εκεί και δεν μπορούσε κανείς να προχω-ρήσει πιά πέρα. Θά τάπαγε τέλος α τις άσπινες του δά.

— Πηγαίνουμε! του είπε άβρια έζην με πνευμένη, βραχνή φωνή.

Και ξεκίνησαν. Στο γινισμό τους δεν περ-πούσαν πιά χέρι με χέρι. Η βαρώνη πήγαν μπροστά, έκείνος ακολουθούσε. Φύσανε στο με-ρος όπου είχαν φιληθή την πρώτη φορά. Την έ-σπε στην αγκαλιά του. Το φαί της όφες ήπια άβρυχο. Τού γλίστρησε από τα χέρια μερκαί-γοντας: «— Τι θ' άπογίνο; Τι θ' άπογίνο, είχε πη, όχι τι θ' άπογίνο!»

Και εξακολούθησαν κατεβαίνοντας. Σ' ένα τέ-τατο της ώρας θά ήσαν στον πύργο. Σ' αυτό στροφή του μονοπατιού ο ζωγράφος κίταζε με τα κούλια και τρώμαζε πάλι. Πήρε κι αυτή και κίταζε και μιά κρανή έξωρε από τα στή-θη της.

Ακριβώς τη στιγμή έκείνη έδωκεν ο βαρώνος από τον πύργο πρ-χοντας προς το μέρος του βουνού με το ντοφεζι σ'α χέρι. Άλλο-μονο! Είχε δι' τ' αγκαλιάσματά τους και πήγαν να τη σπασού... Τα γυνίκα της βαρώνης έλθθηκαν από τον τρομό. Έγχε άβριο επάνω στο στήθος του Κοιτς, που ν' αυτός είχε νίσι καταπνους και δίν ήξερε τι νά της πη. Θέλησε να της χαιδέη το μάγουλο και να της δώσει θάρρος:

— Άς γίνη ό,τι θέλει! της είπε επί τέλους. Πρέπει νύμωμε πη-ναίσι!

Από τη βαρώνη είχε εξαφανιστή κάθε τρυφερότης. Έσπρε τότε το χέρι του μακρύνει και τού είπε πνευμένα ν' άβρια:

— Άσε με! Πάει πιά, θά μάς σκοτώσει... Κ' ίσως πάω το καλύτερο αυτό!

Κ' εξακολούθησε το δρόμο της κάτω άπομαστωμένη, αλλά με διαταχτικά ν' άκάνονισα βήματα. Ότε μιλούσαν πιά. Η πη-μερή γλήγοράδα, όσον το έρωτικό τους ειδύλλιο είχε μεταβήσιν σ'ε δράμα, είχε παραλάβει και του Κοιτς την άπομαστωμένη. Δεν σκεπτότανε ν' άμνηθ. Πεπατούσε πίσω από τη γυναίκα, περιμέν-τας σίγουρα το άμνηθό τέλος του ειδυλλίου του. Είχε άρσει να μετανιώσει. Μά ξαφνικά συνήσθε και νητάθηκε για τη μετωλή του αισθηματός του. Παθό μάς ώρας άκόμα μέσα στην αγκαλιά της έ-δινε και τη ζωή του την ίδια—τόρα όμως έδρισκε πως το σύνταμο μεθόσι της έδωζίας έκείνης δεν άξίζε μια τέτοια θυσία. Ότι το ίδι σνααίσθημα κρημαζούσε και σ' έκείνη, το έννοιασε καθαρά απ' ο κείνο το άσε με ν' πόν τοίχε πη. Έπίσης έννοιασε ότι η βαρώνη έσπρινε όλο το λάθος επάνω του. Δεν ήθελε όμως σ' αυτή τη στιγμή ίσως ώρα να της κάνει παράπονα. Σ'ε μιά μεριά, που έστρεβε το πη-ναίσι, άπες να της κάνει παράπονα. Σ'ε μιά μεριά, που έστρεβε το πη-ναίσι, άπες να της κάνει παράπονα.

Η Τέα σήθηκε τότε προς το σ'α και κλειστή στην κά-μνη της άδιδεθι μιά δνύ μέ-ρος. Ο ζωγράφος έβινε την ίδια ώρα απ' τον πύργο ν' ούτε ξα-ναισε πιά την Τέα, την τραγι-νή αυτή γυναίκα, που μέσα σ'ε λί-γες στιγμές την έλάτρεσε και την σήθηκε σ'ε βαθμό άφαντά-σους μεγάλο...

Πήδοντας άπαιά το χέρι της την έσπε...

Η Τέα φρονότανε μελαγχολική...

Πήδοντας άπαιά το χέρι της την έσπε...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Α.

Μια ύπερκεκτική κοπέλλα, της όποιος ο πατέρας είναι καζήνιος ή-φρονισι για την Ελλάδα, είναι έγκραστημένη στο Λονδίνο. Βο-στα για λίγες μέρες σ'α Αθήνας. Η φουσιονομία της σπνθί-σι από έκαρσιν και νοστήαδα. Σιλονέττα συμμετοική. Η όμυλία της άπάρσος χαριτωμένη, διότι την διακρίνει άβείλεια και συμπαθη-σπες. Ίδιαίτερον χαρακτηριστικόν: όλη έκλειψς «συνουσία» και δεν καταφανής ή έκδήλωση της άρμονικής όικογενείας.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τις εγγύριστες έαρινές δεξιώσεις εις τον όραϊόν κήπον παρά τη ν. και τη ν. Α. Ζαφειροπούλου. Η όικοδόσποινα έφερε τριαντάφυ-λάκια μετ'ε και καφέ—θάμνα όμορφής—ή Δις Μικέτ Ζαφειρο-πούλου με έπισημ'ε ιδιότυπη κίτρινη και βιολέ, μοντέλλο Λελόνγγ.

Σιλονέττες πού θαμψίζονται διά την χάριν των: Η Δις Έλσα Φορσθ με ιδανικόν σύνολον μπλέ σιελ, ή Δις Λορέν Ντεριλνιά, όραία λιγύσις με άσπρο φόρεμα, μαντί και καπέλλο κίτρινα, ή ν. Ζαρίφη

στην αγκαλιά του. Στο κατάχλομο, παχυνμένο πρόσωπό της, πού το έσπε ο ίδιος της τρομάρας, είδε τώρα να λάμπουν τα διακρινόμενα μάτια της—και κάτω από τα μάτια της μιά μισοσφονμένη μαιφή γα-μωία από φτεασιόδι. Το άποχαρπιστήριο φίλι του επάνω στα χείλη της έβινε χωρίς ανταπόδοσι. Είχε σιχτά τα δόντια της κλεισμένα. Χωρίς την παρμηκή πνοή άγάτης, άνασάινοντας σάν πνευμένη, ά-του και κοφτά, τού είπε ξερά:

— Άντιό!...

Ύστερα τράβηξε πάλι μπροστά, με τριμμένα βήματα πεπατών-τας. Ο ζωγράφος την ακολουθούσε άμυλτος. Σ'ε αυτήν τον άνη-χόσαν τα λόγια του Όρέστη του Γκαίτε, όταν τον πήγαναν στο πού: «Στο κάθε μου βήμα ή ψυχή μου γίνεται ήσυχότερη».

Περμένε πιά άτάραχος το πετρώμενο του. Κι άρσις να κινάη με μιά αλλόστη περιέργεια τη βαρώνη, πού πεπατούσε μπρός του. Κίταζε τα φροντισμένα, χονσοάβθα μαλλιά της—και είπε πως σ'ε-φες ήσαν μαύρα και μόνον λίγο πιο επάνω από το δέμα γινόντου-σαν ξανθά. Είλε την πληθώρα της λάτης της να ξεχειλύνει επάνω από τον κορμό. Και σ'ε μιά στιγμή πού έκείνη τρέχισε πάλι, απ'ε πιά τα κυκλώνια της ήσαν λίγο στραβοπατημένα κατά μέσα, είδε μερικές άπρσεξες στο νησιό της. Και είδε ξαφνικά πως η γυναίκα πού γα χέρι της πήγανε στο θάνατο, ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτε-ρη του!

Η γοησία είχε περάσει πιά ν' έβινε μιά θλιβερή συμπίνοια.

Όταν γυφώσανε κάτω, της έπασε το χέρι φιλάει, την χράτρε-πια και είπε:

— Άρσις τώρα να πάω εγώ μπροστά! Έμένα πρέπει να χτυπή-ση πρσίτα!

Έκείνη τον άπάκονσε πρόθυμα και γλήγορη, τρώπωσε πίσω του. Την ίδια στιγμή άκούστηκε μια ντοφεζιά. Μιά βροχή από σάκμα σπασε δέκα βήματα μπρός τους. Η γυναίκα έσπρε μιά κρανή και κλειστήκα. Ο Κοιτς με κόπο την συγκράτησε όρθη...

Συγγνώμη άντήχησε ή γελοία φωνή του βαρώνου και σ'ε λίγο τον είαν με τ' άδειαν ντοφεζι στο δεξί χέρι να σιδή και να σιγώνη από κάτω ένα μαριεδρο πουλί:

— Φορμ! Έπί τέλους σ' έγο! Μεγαλειό!... φώναξε.

Ήταν ένας ζώσιμας, πού κατόρθωσε επί τέλους ο βαρώνος να σπασίσι.

Στη γυναίκα του και στο ζωγάφο φέφωρε σάν νάν μύ είχε δι-ύποια. Δεν είχε δι' πρσίματι; Ποιός έσσει;

Η Τέα σήθηκε τότε προς το σ'α και κλειστή στην κά-μνη της άδιδεθι μιά δνύ μέ-ρος. Ο ζωγράφος έβινε την ίδια ώρα απ' τον πύργο ν' ούτε ξα-ναισε πιά την Τέα, την τραγι-νή αυτή γυναίκα, που μέσα σ'ε λί-γες στιγμές την έλάτρεσε και την σήθηκε σ'ε βαθμό άφαντά-σους μεγάλο...

με σύνολον θαμψίσιον γκαί άρζαν συνδυασμένο με ζώκινα.

—Μεταξύ των κεκλήμενων ν. και ν. Παντελίδη με κομψοτάτη τριαντάφυ-λάκινη και άσπρη έπισημ'ε και ζώκινο πλατύφρον γάβνο καπέλλο λιασιμένο με άσπρο, ή ν. Αρλόττα με άσπρο και μαύρο καλλιτεχνικό φόρεμα, ν. και ν. Βερεντίσι—θαμψία σιλονέττα—με ζωφ'ε κίτρινη και μαντί μπλέ-μαρίν, ν. και ν. Πετροίδη, όραϊότατον σύνολον μπλέ Κοπενάγγ, ν. και ν. Α. Αργυροπούλου, πούλε χαριτωμένη με μπλέ και ρόζ ζωφ'ε.

—Όραϊότατα εμφανίσες ή ν. Λομνατοπούλου με κίτρινο και γα-φ'ε έπισημ'ε και καπέλλο από καστόρι και γάβα συνδυασμένη στο ζώκινο του φορέματος, ή Δις Ντόρι Τσακασιάν—εξ Ρουμανίας, ό-ραϊοτάτη με έλεγκάντικο σύνολον, το φόρεμα βέο άβινε σ'ε άριστο τεχνική ζούτ, μαντί και καπέλλο γκαί.

—Κορώνες κομψοτήτος και παρσιανισιού ή ν. Α. Ράλλη εξ Άλε-ξανδρείας με ιδιότυπη έπισημ'ε τριαντάφυ-λάκινη και άσπρη, ν. και ν. Μαντάσι, ή ν. Π. Αελοόδα, ή Δις Λομνα.

—Επίσης παραθερίζουν έκεί ή ν. Καρθεροδομή, ή ν. Β. Κα-πάνη, ο στρατηγός και ή ν. Παύλη, ή ν. Ζαίρη, ή ν. Κάσδαγλη, ο ν. Εγγενίδης, ο ν. Α. Θεοφάρος, ή ν. και ή Δις Παπαλεξοπούλου, ή ν. Καμάρα, ο ν. και ή ν. Δημητρή, ο ν. και ή ν. Λομνα, ή ν. Βικέλλια.

—Επίσης παραθερίζουν έκεί ή ν. Καρθεροδομή, ή ν. Β. Κα-πάνη, ο στρατηγός και ή ν. Παύλη, ή ν. Ζαίρη, ή ν. Κάσδαγλη, ο ν. Εγγενίδης, ο ν. Α. Θεοφάρος, ή ν. και ή Δις Παπαλεξοπούλου, ή ν. Καμάρα, ο ν. και ή ν. Δημητρή, ο ν. και ή ν. Λομνα, ή ν. Βικέλλια.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην πούλε εγγύριστη δεξίσις παρά τ'ε Μαρκισσά και τη Μαρκισσά Τριόνφι.

—Η όικοδόσποινα έκτάκτως συμπάσης έφερε κομψήν μαύρην ζωφ'ε.

—Από τις όρωαότερες εμφανίσες ή βαρώνη Σερένα.

—Παρενοόθησαν ο Προσθενής της Ιταλίας και ή ν. και Δις Αρλόττα, ο Προσθενής της Γαλλίας και ή ν. Κλεμάν Σιμόν, ή Προσθενής της Ρουμανίας ν. Ρισάκνο—όραία εμφανίσις—ο Προ-σθενής της Ουγγαρίας και ή ν. Μολδοβάνη, ο ν. και ή ν. Μπουά, ο ν. Κοράτσιο, ή ν. και Δις Φραντζή, ή Κομνησα Καποδοστρια, ο Ναυ-σρχος και ή ν. Β. Λομρεσθ, ο Ύφυποργός ν. Μανέττας, ο ν. και ή ν. Τσαμαδοί, ή Δις Ριζάρη, ο ν. και ή ν. Μπαλνιόν, ο ν. Γ. Κα-ρατζής, ο ν. Σαταφάρος, ο ν. Γ. Μαζζας.

—Την Πέμπτην δεξίσις παρά τη ν. Τέρε εις το «Πιτ Παλάς».

—Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξίσις-μαρίτς παρά τη ν. και τη ν. Α. Τσουκαλά.

—Παρενοόθησαν α ν. ν. Καλλίνσκη, Θεολόγη, Ζούλφια, Καλ-δοροσθή, Περόβλου, Άλ. Καλλιγιά, ο ν. και ή ν. Ε. Εμπειρίου, ο ν. και ή ν. Π. Καλλιγιά, ν. και Δις Ν. Τριανταφύλλου, ή Δις Ζού-ζουά—λίαν κομψή εμφανίσις—ο ν. ν. Γ. Αθανασιάδης, Γ. Καλλι-γιάς, Γ. Μαζζας, Στ. Καλλιγιάς.

—Χθές γέμνα εις την Γαλλικάν Παροβίαν παρά τ'ε Προσθενή και τη ν. Κλεμάν Σιμόν, ήτις έφερε καλίσθητη μετ'ε τριαντάφυ-λάκινη.

—Είς το γέμνα παρεκάθησαν ο Προσθενής της Ρουμανίας και ή ν. Ρισάκνο, κομψοτάτη με μαύρη έπισημ'ε, ο Προσθενής και ή Προσθενής της Ισπανίας με τριαντό σύνολον, ή Δις Γ. Μαρή με άβιο-νη και μαύρη έπισημ'ε, ο Προσθενής της Βουλγαρίας, ο Προσθε-νής της Γερμανίας, ο ν. και ή ν. Χτε Λάνε με μπλέ έπισημ'ε μουσε-λιν, ο ν. και ή ν. Βαλτή με κίτρινο σύνολον, ή Δις Αγκάτα Μαρή, όρωατοτή με άσπρο σύνολον, ο ν. Μπεράνα και άλλοι.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΜΙΑ ΦΑΜΠΡΙΚΑ

Με λύπη μας, με άπομνη και κατ'αλήθειν κακοκλόνονσμεν τέλε-ταις την συστηματικήν ληλασίαν της όλης πλάστωσιν φύλλων του «Μπουκέτου» την διενεργουμένην υπό του περιοδικού «Έξελσις», ά-ναδημοσιεύοντος άπεν της άδειας μας τα διηγήματα του περιοδικού μας. Ειδιοποιούμεν το «Έξελσις» ότι θά επιδόσμεν μήνας εναν-τίον του άν δεν πάσχη την άσπστολν αυτήν περιεχτείαν, την όραση διενεργεί επί των σελίδων μας. Σ'ε τελευτά του φύλλο δημοσιεύει άναγραφόμενα κατ'ατάτα από το «Μπουκέτο» τα έξες διηγήματα: «Στον τάφο του Σοντανοί», «Το σκελετωμένο χέρι», «Το μυστικό της κοντίσις Βαροβάρας» και τας και πούλα άλλα τα όποια δεν ένθι-μοιούμεν.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ

Η εικόν του σημερινού εξο-φυλλού του «Μπουκέτου» είναι έρ-γον του μεγάλου ζωγράφου Ρο-μπεν και παριστάνει την αρχι-δοκίσσα της Λυσίας Άννα Μαρία.

ΑΙ ΤΡΙΧΡΩΜΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ", ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ."

Έχουν ξετρελλάνει τους άναγνώστας της. Άλλοι καταπνουν με ά-πες λεινωμα, άλλοι τις κορψίζονται και τις προσφέρουν ως δώρη-μα στην γυναίκα, πού μέσα σ'ε λί-γες στιγμές την έλάτρεσε και την σήθηκε σ'ε βαθμό άφαντά-σους μεγάλο...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΓΟΥΖΕΛΗΣ ΚΑΙ "Ο ΧΑΣΗΣ", ΤΟΥ

"Ενας ιδιόρρυθμος Ζακυνθινός λόγιος, Γουζέλης και Μαρτελάς. Ποιητής και Έπαναστάτης. Οι «Καρμανιόλοι» στη Ζάκυνθο. Περιπέτειες του Γουζέλη στην Κωνσταντινούπολη. Βίος και Έργα του. Πώς γράφτηκε ο «Χάσης». Μερικοί χαρακτηριστικοί και στίχοι του. Ο Δημ. Γουζέλης και η διαθήκη του. Ο ποιητής του «Χάσης» στο Ναύπλιο. Ο δραματικός θάνατός του.

ΣΤΗ γενιά των παλαιών λογιών, που με το σπαθί και με την πένα αγωνίστηκαν για την Ελληνική Ανεξαρτησία, ανήκει κ' ένας άγνωστος στον πολύ κόσμο, ο Ζακυνθινός Δημήτριος Γουζέλης, ο ξεμπότατος και ιδιόρρυθμος ποιητής του «Χά-σος». Ο Γουζέλης γεννήθηκε το Μάρτιο του 1774 από ευγενικά οικογένεια. Διδάσκαλό του είχε τον περίφημο Αντώνιο Μαρτελά, το λόγιο, φιλελεύθερο, αλλά ιδιότροπο εκείνον Έπτανησο, ο οποίος παρέδινε μαθήματα δυό ή τρεις φορές... που της ανατολής του 'Ηλιου, εκάθου, έλεγε, ο μελετών την 'Ελληνικήν πρέπει να έχει τον στόμαχον άδειαν... "Ενας καθολικός παπάς έμαθε στο Γουζέλη τα 'Ιταλικά και τα Γαλλικά.

"Όταν καταργήθηκε η Ένετοκρατία και ήρθαν οι Γάλλοι στη Ζάκυνθο, στα 1797, ο Γουζέλης, όπως, πολλοί άλλοι συμπατριώτες του, ακολούθησε τις άρχες της Γαλλικής Έπαναστάσεως. "Όσοι είχαν την ιδεολογία εκείνη, ονομάζοντο καρμανιόλοι. Η Ζάκυνθος διετέλεσε υπό την εξουσία της Ένετίας 314 έτη, κατά τα όποια ο λαός υπέφερε πολλά. Γι' αυτό, ο έρχομός των Γάλλων επροξένησε άπειρο γοητή χαρά στον τόπο, και ο Γουζέλης έφώναζε ότι «τώρα έγινε ελευθέρωσις», ενώ πρώτα ήταν «ερωσμός». Έχρυσεν στους δρόμους, έτραγουδούσε επαναστατικά τραγούδια, ενώ χτυπούσαν δλες ή καμπάνες και βροντούσαν τα κανόνια... Η χαρά όμως των Ζακυνθίων δεν έκράτησε πολύ. Κατά τον 'Οκτώβριον του 1798 ήρθαν οι Ρωσοτουρκοί στη Ζάκυνθο και τότε οι φιλελεύθεροι, οι Έβραίοι και όσες γυναίκες δεν ανήκαν σε ευγενείς οικογένειες, υπέφεραν πολλούς εξευτελισμούς και καταδιώξεις. Τό νησί ήταν άναστατο...

Τότε και ο Γουζέλης, μαζί με τους πιο επιφανείς καρμανιόλους, αναγκάστηκε να φεύγει από το νησί για να σωθεί. Μέσα στο Φορτίο ήταν κλεισμένοι και οι Γάλλοι. Οι Ρωσοτουρκοί τους επιδιόρκησαν, τους ανάγκασαν να παραδοθούν αιχμάλωτοι και σιδεροδεμένους τους έστειλαν στην Κωνσταντινούπολη, όπου τους έβριζαν στις φρερές φυλακής του Ναυστάθμιου (στο Μ. Π. ν. ο). "... Όταν εκλείστηκε ειρήνη Γαλλίας και Τουρκίας, ο Δημήτριος Γουζέλης απελευθερώθηκε κ' έγύρισε στη Ζάκυνθο... Έκει όμως βρέθηκε άνημέριος των Ζακυνθινών άριστοκρατών, οι όποιοι παραγινώσκοντες τους Ρώσους να δέχονται με τό κνούτο όλους τους φιλελεύθερους! Ο Γουζέλης, μη μπορώντας να υποφέρει τις άντεδαζήσεις του εζωμματος των ευγενών, έφυγε και πήγε στην Τεργέστη, όπου έπηρε θεσί σ' ένα έμπορικό κατάστημα, ως λογιστής! 'Απ' εκεί έπηρε στην 'Ιταλία και στη Γαλλία. 'Αργότερα κατέλαχε ως άξιωματικός στη λεγεώνα που εσημιάσε στην 'Ιταλία ο Μέγας Ναπολέων. Κ' έτσι επροαιδείθηκε για τον πόλεμο.

"Όταν άναψε το τουφέκι της Έλληνικής Έπαναστάσεως, ο Δημήτριος Γουζέλης, που ήταν μνημένος στα μυστικά της φιλικής Έπαιρείας, ήρθε στη Ζάκυνθο, όπου απέβιβάσθη κοινή, πήρε μαζί του μερικούς συμπατριώτες του κ' έφιναν για τη Μολδαβία, όπου εσημιάτιζέτο το πρώτο Έλληνικό στρατεύμα υπό τον 'Υψηλάντη. Μετά τη διάλυση του σώματος εκείνου, ο Γουζέλης κατέβηκε πάλι στην άγνωστήν 'Ελλάδα, ακολούθησε διάφορους δπλαρχηγούς και διακυβήκε σε πολλές μάχες...

Ο Γουζέλης επροσπάθησε και με την πένα να ωφελήσει την Πατρίδα του. Έγραφε ιδιαίτερη κλίση στην ποίηση, μάλιστα στη σατυρική. Μερικά επιγράμμάτα του εινε νοστιμώτατα... Στη Ζάκυνθο, στη συνοικία του Αγίου Παύλου, όπου είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια ο Γουζέλης, κατοικούσε μια περίεργη λαϊκή οικογένεια, «ψωροφρανταμένη», που έστριψε καθημερινούς κωγάδες. Και άπ' αυτή ο σατυρικός ποιητής έπηρε το θέμα της κωμωδίας του «Ο Χάσης». Στο παλαιό χειρόγραφο του άπαντάτα η υπόθεσις, γραμμένη από τον ίδιο το Γουζέλη, ως εξής:

"Είς ταύτην την Κωμωδίαν θέλω να άμνησω τας άρετας της φρονίμου και γενναίου, το πρόσωπο του Θεόδωρου Καπαδόκη. Παραταίνω τόν τοιοῦτον και άγκαλά γνωστός εις τόν πάνα, ως και διά μακράν ενθύμειν και παράδειγμα αξιομνημον τών μεταγενετέρων. Τα έτερα πρόσωπα εινε διά να ζωγραφίσω το ενάδελον, την κολακείαν και τα λοιπά του ανθρώπου... Παρακαλώ την προσοχή σας να συγχωρήση τα σφάλματα, γενόμενα ή διά την κοινήν κατανόησιν ή διά την ιδίαν άμάθειαν. 'Ητο χρεία να παραστήσω τα πράγματα με νόθον και βάρβαρον γλώσσον, διά να πλησιάσω περισσότερον εις την μίμησιν. Ο σκοπός δέν εινε δι' άλλο παρά να ξεφάντασιν τών φίλων. Υπορίσχετε λοιπόν όλην την άνάγκην ταύτην και μείνετε εν ειρήνη...

Περίεργε, αν επιθυμήσι τόν ποιητήν και θέλεις Δημήτριος είν' σ' όνομα και σ'ή γενιά Γουζέλης! 1796, Γεναρίου πρώτη Ε. Π. 'Εν Ζακύνθω.

Ο «Χάσης» ευχαρίστησε τη Ζακυνθινή κοινωνία και παρεστάνη πολλές φορές στο νησί από έρασιτεχνικούς θιάσους. Στα πρώτα χρόνια έγκολοφορούσε σε όλη τη Ζάκυνθο χειρόγραφα ή κωμωδία, άφνετα όμως βγήκε και σε βιβλίο και μάλιστα έκανε τρεις εκδόσεις. Η ιδιωματική γλώσσα άρεσε στους Ζακυνθινούς.

Στα 1800 ο Γουζέλης μετέφρασε από τη Γαλλική έμμετρος, στη δημόδη γλώσσα, τη σάτυρα: «Το κάκωμα του 'Αν-Ρουκου και του 'Αν-Θωμά για ν' άνοιξη το σιδάριο Παλάτι να έμνη ή άρχοντοσύνη Σαμάρια», την όποια εδημοσίευσεν στη Βενετία.

Επίσης μετέφρασε σε στίχους την «Ελευθερωμένη 'Ιερουσαλίμη του Τάσσου και έξέδωσε στη Βενετία, στα 1807, με σημειώσεις και χυλογογραφίες. Στα 1819 εξέδωσε, στην Τεργέστη, την «Κρίσην του Πάριδος, ποίημα μυθολογικόν, έρωτικόν και ήθικόν. Στα 1827 έδημοσίευσεν, στο Ναύπλιο, το «Σάπιασμα ποιημ-στίονον περιέχον τα της 'Ελλάδος», ποίημα σε όκτασυλλάβους στίχους, σε όκτω άσματα, με πρό-λογο στο πέδο. Ο περίεργος αυτός πρόλογος τελειώνει έτσι:

Τριών ευνυχημάτων μεγάλων έχονν χρείαν και εινε αυτά τα τρία 'Αρετή, 'Αρετή και 'Αρετή. Ούτω λοιπόν ως κινώμεθα εις τα πάντα και ούδεις ποτέ φόβος, άγε δή, εύκνημίδες, πολύλοφοι 'Ελληνες και ο Θεός άνιλήτωρ!

Επίσης στο Ναύπλιο, στα 1835, έδημοσίευσεν την «Μεγαλοφιλία του Φιντίου και Δάμιου ή Διονύσιος ο Τύραννος των Συρακουσών», όδημα πατριωτικό. Στα 1836 έβγαλε ένα περίεργο βιβλίο, δόκιληση συλλογή από γνωμικά, αινίγματα κλπ. Στο τέλος πρόσθεσε και μια εφημερίδα περί κατασκευής του κρασίον έμμετρος, την όποια εδημοσίευσεν άλλοτε το «Μπουκέτο».

Στα 1844, ενώ ο Δημ. Γουζέλης βρισκόταν στη Ζάκυνθο, έμαθε ότι ο μοναχικός του που έκοβε στο χωριό Τζόγια της 'Ηλείας, ήταν βαρύνει άρρωστος. Ο Γουζέλης έπηρε άμέσως, άλλι-τόν βρήκε νεκρό. Τό θέμα του άγαπημένου παιδιού του, μέσα στο φρέτρο, του επροξένησε τόση λύπη, ώστε το ίδιο βράδι ο δυστυχισμένος πατέρας πέθανε...

"Όταν άργότερα οι συγγενείς του άνοιξαν τα σφραγίδια του, βρήκαν και τη διαθήκη του, ή όποια τελειώνει έτσι:

Παραγγέλλω και επιφορτίζω εις τοῦτο μόνον τόν νίόν μου Διονύσιον: 'Αμα έλθῃ εις ηλικίαν ής γνώσεις, αν έλθῃ και μάθῃ πού απέθανε και έτάφη ο πατήρ αυτός, να πλανήσῃ τόν τάφον με τινα λίθον και να επιγράψῃ εκεί επάνω τάδε: 'Οδε κείται ο Δημήτριος Γουζέλης Ζακύνθιος, πολλά ποθήσας διά τήν άνελευθερίαν της 'Ελλάδος.

Ο Γουζέλης φροούσε πάντοτε φουστανέλλα. Ήταν πολύ σπάταλος, ελευθεροδόστωμος, ιδιότροπος και εθύμιμος εύκολα. Ένας παλιός συμπατριώτης, που τον είχε προσωπικώς γνωρίσει, ο Χιώτης, έλεγε:

«Ο Γουζέλης ήταν μετρίον άναστημένος, μάλλον εύστροφος και κοκκινοπόος στην όψη. Ήταν δηλαδή ένα άσπρομαλλο γεροντάκι, γεμάτο ζωνρότητα, με μικρό στόμα και σπαθόλο μάτι, γλυκομίλητο, άγαπητό στις πα-ρέες, που τις διασκεδάζε με τ' άτελείωτα ά-νέκδοτά του. τα ελευθεροδόστομα επιγράμμάτα του, τ' άστεία του. Ήταν πνεύμα εύρηστικό και φιλοσοφικό. Τό καλύτερο από τα έργα του εινε βεβαίως ο «Χάσης», ή Ζακυνθινή αυτή κωμωδία, που έχει και άφθονο τό νύ-...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

"Ο πάντοτε άγρυπνος Ναύαρχος. «Σπάστε την πόρτα!...» Μιά άπάντησις του σ' ένα άντιτεριπλικό. «Δέν επιτρέπεται να νομίζετε!» Πέτε ζητωκραυγάζουν οι γενναίοι. Ο Κουν-τεριώτης και τα ζυριμέτια μουστάκια. Τα τζογιέ παντα-λόνια. Η καραμέλλες τεβ. Καί άρχει. Η άγάπη του για τους ναύτες. Οι μανδύες των άξιωματικών, κλπ.

Στόν καιρό του πολέμου του 1912, όταν επρόκειτο να δοθῇ κανένα σήμα στόν ναύαρχο Κουντουριώτη την ώρα που έκοιμόταν, οι οικισ-σται ήσαν ύποχρεωμένοι να τόν ξυπνήσουν από τόν ύπνο του.

Τους τό είχε ειπῆ πολλές φορές ο ίδιος ο ναύαρχος οητως: — Έγώ ποτέ δέν κοιμούμαι! 'Ο,τι ώρα και άν έρχεστε, πάντα ν' άνοίγεται την πόρτα, και άν δέν άνοίγῃ, να... την σπάτε!...

Ο ναύαρχος ήταν κατηχηματιστός, τετράγωνος και άδειάπιστος σ' όλα του.

"Ενα πρωί ο άσώματος του «Αβέρωφ» έλάμβανε από τό άντιτο-παλικό που περιπολούσε στα Λαδωνέλλια τό έξῆς περίπου τηλεγρά-φημα:

«— Έξέρχεται καταδρομικόν. Νομίζομεν ότι εινε τό «Μετζίτις».

"Επειτα όμως από λίγα λεπτά, ο κυβερνήτης του περιπολούντος άντιτοπαλικού έλάμβανε την κάτωθι τηλεγραφική άπάντησι του ναύαρχου, άπάντησι κε-ραυνόβολο:

«— Δέν επιτρέπεται να νομίζετε».

"Όταν υπογράφτηκε ή προκαταρκτική ειρήνη με την Τουρκία και τό έμαθαν τα πληρώματα τών εις τόν δρομο του Μοῦδρον άγκυροβολημένων πολεμικών μας, άρχισαν από την χαρά τους και τόν ένθουσια-σμό τους να ζητωκραυγάζουν.

Τότε ο ναύαρχος έστειλε στα πλοία που γύριτα-ζαν την ειρήνη, τό κάτωθι επιγραφιστικό σήμα: «— Πάσατε τας ζητωκραυγάς. Δέν εινε ίδιον γενναίων άξιωματικών να φονάζουν ζήτω επί τη ει-ρήνη».

Ο ναύαρχος δέν μπορούσε να χωνέψῃ εκείνους τους άξιωματικούς και τους ναύτας που έβριζαν τό μoustάκα τους.

"Όταν τους έβλεπε, τους μάλλωνε, με τα ξῆς

άλλα λόγια:

— Βρε γυναίκες εἰσατε σεις ή άνδρες και ξεφύγετε τό μoustάκα σας! Η γυναίκες μονάχα δέν έχουν μoustάκα!...

Επίσης δέν μπορούσε να χωνέψῃ ο ναύαρχος Κουντουριώτης και τους ναύτες που φροούσαν παντελόνια «Τζογιέ»!...

Η άγάπη του ναύαρχου για τις ναύτες είχε μια καίρια πατριω-τική μορφή. Θυμίζε τις παλιές ιστορίες τών βασιλέων και τών ιππ-κόων τών. Όλοι οι ναύτες δέν θεωρούσαν πατέρα και αυτός τους έ-λεγε «πατέρα μου».

Μιλούσε σ' όλους φιλικώτατα και ρωτούσε τόν καθένα για τό κάθε τι.

Στους άξιωματικούς, άπεναντίας, ήταν αστήριος, όχι σπάνια δέ μεταχειριζόταν γι' αυτούς δογματική γλώσσα.

Να δὲσ παραδειγματα ζωντανά από την ζωή του ναύαρχου.

"Ενας άγγελος άπόστολς τού άσώματος τού πήγε κάποτε κάποια τη-λεγράφημα. Τό τηλεγράφημα έκείνο ήταν εύχάριστο. Ο άγγελος έ-λεγε έλαφρύτερα για να ρηγή, αλλά ο ναύαρχος τόν σταμάτησε και τού ελε:

Πάρε, παιδί μου, για τόν κόπο σου, αυτές τις καραμέλλες.

Και τό άλλο:

Ο γερμανός και ή γυναίκα ευάντασαν σ'αυτὸν Μοῦδρον τό λιμάν. Οι άξιωματικοί κρινόταν για αὐτοί, όπως και οι ναύτες. Μο-λαταῖα φροούσαν χοντρές μανδύες, τους άποισες ή ά-γάπη τών άπονηνών είχε στείλει όσοο για τους άνδρας τού στόλου.

Μιά από τις ήμερες εκείνες της μεγάλης παγωνιάς ένα από τα τοπαλιόβόλα έπηρε να περάσει κοντά από τόν «Αβέρωφ». Οι άξιωματικοί φροούσαν τους χοντρούς μανδύες τών, ενώ οι ναύτες ήσαν με τα λεπτά ένδύματα του Κρά-τους. Ο ναύαρχος τό άντελήφθη αυτό, καθώς: σερίανζε στη πρύμνη και έπειτα από ένα λεπτό οι είσιματά του τοπαλιόβόλου έλάμβαναν τό έξῆς σήμα:

«— Απαγορεύεται στους άξιωματικούς να φροούν τους μανδύες, οι όποιοι προορίζονται για τό πληρώμα».

Κ' έτσι οι μανδύες ήσαν άπ' τούς άξιωματικούς στους ναύτες.

πο χρώμα. 'Ιδού, με συντομία, ή υπόθεσις της κωμωδίας:

Ο οικογενειάρχης Θεόδωρος Καπαδόκης, ο επονομαζόμενος Χάσης, εινε παπουτσής. Ύπερβολικός και καυχούσιος, αλλά δειλός και κου-ρακίφαλος, μεγαλοποιεί τα μικρά και θεωρεί τιποτένια τα μεγάλα. Νομίζει ότι τόν τρέμει όλη ή κοινωνία, ενώ εινε ένας γελοίος τύπος που τόν χοροιδούουν όλοι. Ένώ κάνει τόν παλληκαρά, διαρκώς δέχ-νεται, και όμως διαρκώς φαντάζεται θριάμβους, τους όποιους διηγεί-ται ότι έκανε όταν ήταν νέος! Έχει την ιδέα ότι τα ξερεί δια και ήνεται καταγέλαστος με την άμάθειά του, άκριδώς τη στιγμή που νομίζει ότι προκαλεί τό θαυμασμό. Ο Χάσης εινε αστήριος στην ή-θηή του σπατιού του και παραλημένος στην έξωτερική του ζωή... Η γυναίκα του Κατερίνα εινε το δεύτερο πρόσωπο της κωμωδίας, που βρίζεται χυδαίως από τό γυνί της και δέχνεται από τόν άντρα της. Γνωρίζει το λαού, άμόρφωτη, σκληρά του σπατιού, δουλεύει από τό πρωί ως τό βράδι για να εξυπηρετήση τις οικογενειακές ανάγκες, δέν έχει δική της θέλησι, ούτε γνώμη, και εινε τό δίποδο υποζύγιο του εκληροδότησαν μαζί με τόσα άλλα κακά στη Ζακυνθινή οικογέ-νεια τα κατασπαμένα χρόνια τών ξενικών κατοχών και από πάντας τις Ένετοκρατίας. Ο γυός του Γερόλυμος, ή μόμολα, άλλος τύ-πος αυτός, εογάζεται στο μαγαζί του πατέρα του, εινε νωθρός, δει-λός, άρρωστικός το σώμα και την ψυχή. Τόν περιφρονούν και τόν περιπαίζουν οι γνώμοι του πατέρα του, οι καλφάδες του μαγαζιού, ακόμη και ο ίδιος ο πατέρας του... Έπειτα έρχεται ή 'Αγγέλο, ή παπική Ζακυνθοπούλα, έρωμένη του Γερόλυμου, την όποια όμως φερτάρει και ό... πατέρας του!

Μερικοί γείτονες, φίλοι, μερικοί χαμιάλδες και μερικοί χωροφύλακες συμπληρώνουν τα πρόσωπα της κωμωδίας. Και ή σκηνές διαδέχονται ή μια την άλλη, άτελείς, ασύνδετες, αλλά κάθε μια χωριστά, πλήρης και αὐτοτελής. Ο «Χάσης» έχει δροσιά, ζωή, πνεύ-μα, έχει κίνησι.

Παραθέτουμε τώρα και μερικούς στίχους από αὐτόν. 'Ιδού π. χ. από την τρίτη πράξη, όταν ο Θε-όδωρος Καπαδόκης, άρρωστος, μονολογεί, αὐτο-θυμιαζόμενος:

Μανδύες δέν ελάφανε, πατέρες τους νιούς τους
Τοις άντρες ή γυναίκες τους, τ' αδέρφια τος τ' αδέρφους τους

Ο μάμπρας τ' ανηψίδι του, κ' ο φίλος τος
Κουνιάδος τόν κουνιάδο του, γαμπρός τόν πεθερό

Του

Ο σέμπρος ο συμπέθερος, ο φίλος χωρίς μέτρο
Ο γνώριμος κ' ο γείτονας μικρότερα άπ' τόν Πέ-

Τρε

Σάν άπ' τόν 'Αδη δαίμονα δέν μ' είχε ούλος ο κόσμος;

Γέροι, παιδιά, κάθε λαός, δέν ήμουν φόβος, τρέμος;
Πού εινε εκείνος ο καιρός που 'ζωνν τ' άρματά μου

Κ' ή πίσια εικονιότουνα άπ' τα πατήματά μου;
Πού είν' εκείνος ο καιρός άπ' ούλα τα παρτίδα (1)

Ούλα τρεμάανε για μέ, και κείνοι που δέ μ' είδα;

Από τους στίχους αὐτούς φαίνεται ότι οι φρενοπαλληκαράδες, δέν έψαχναν να ξεφρονοῦνιν σε κάθε έποχή και να δύνουν δίπλα στους πατριωτικούς ποιητές.

Κατά την Έθνοσυνέλευσι του Ναυπλίου ο Δημ. Γουζέλης παρηκο-λούθησε τις εγχασεις του Σώματος και έχρησιμισε ως «ένανφρο-νισμός» τών άγωνιστών. Αὐτός έγραψε και την τολμηρή έκείνη ά-ναφορά της Μαντάς Μανουράνη, που έβριζε τόν Θ. Κολοκοτρώνη και την όποια ο πρόεδρος δέν άφνε να διαβάσῃ.

(1) Τα κόμματα.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΟΣ

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

"Ενα από τα μεγαλύτερα δυστυχήματα τα όποια προήλθαν ως τα σήμερα από τόν κεραυνό, εινε και εκείνο που συνέβη στο μοναστήρι της Καλαμώτισσας, μια ώρα μακριά από τη νησο 'Α-νάφη, στις 7 Σεπτεμβρίου του 1887, ήμεραν κατά την ό-

ποία ή μονή είχε την έορτή της. Κατά τα μεσάνυχτα έπεσε ένας κεραυνός, ο όποιος προξένησε μεγάλα ρήγ-ματα στο ναό, κατέκαισε τις εικόνες και επί πλέον έ-φονευσε τόν ήγούμενο του μοναστηριού, τόν έπίτροπο, τόν εισπράτορα, δυό άντρες και δυό γυναίκες, ελλήγα-σε δέ και άλλους τριάντα, επανιδύνους τούς περισσότε-ρους. Ο άπόλοιός κόσμος τών περιχώρων μόλις έμαθε τό τρομερό αυτό δυστύχημα, τό απέδωσε στη Θεία Δί-κη, επειδή ο ήγούμενος μαζί με μερικούς φίλους του όλη τη νύχτα τῆξε ρίζει στο γλέντι, στους χορούς και στα τραγούδια.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΜΠΡΙΤΖ

ΤΟΥ Σ. ΒΕΜΠΕΡ

Ένδοξος Ντεκάρτ εκάθεται στη λέσχη και διάβασε την εφημερίδα του, τον πλησίασε ξαφνικά ένας κύριος, αγνώστος του και του είπε ευγενικά, δείχνοντας δυο άλλους κύριους που ήταν μαζί του: — Θέλετε να παίξουμε ένα μπριτζ, κύριε; Μας λείπει ο τέταρτος σύντροφος στο παιχνίδι και...

— Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, κύριε. Είμαι στάς διατάγας σας, απάντησε ο Λουκάς Ντεκάρτ και ακολουθώντας τον συνομιλητή του με τέτοια προθυμία, ώστε αυτός του είπε:

— Δεν ήξευρα πως αγαπάτε τόσο πολύ το μπριτζ, κύριε. — Η αλήθεια είναι, είπε ο Ντεκάρτ, ότι παίζω σπανιότατα αλλά οδύνατο ανόητος όταν με προσκαλούν για τέταρτο... Μου θυμίζει άλλως τε αυτό μια πολύ τρομακτική περιπέτεια μου.

— Αλήθεια;... Εγινε ξαφνικά τρομερά χλωμός... — Ναι... Όταν τελειώσαμε το μπριτζ, θα σας διηγηθώ την περιπέτεια μου αυτή...

Πράγματι, αφού τελείωσε το μπριτζ, ο Ντεκάρτ άρχισε να διηγείται στη συντροφιά του, με την οποία εντομεταξύ είχε γνωριστεί αρκετά, την ακόλουθη ιστορία:

— Πάνε αρκετά χρόνια από τότε... Μια μέρα ο Μαρσέλ και ο Ζάκ, δυο ξαδελφάκια μου, ο Δανιήλ Σεντρά, ένας φίλος μας, και εγώ, είχαμε πάει εκδρομή. Είμαστε τέσσερες άνδρες. Γυναίκα δεν υπήρχε στην συντροφιά μας. Αχ! Μακάρι να υπήρχε, γιατί ασφαλώς και μια γυναίκα στον κόσμο δεν θα άφινε τους φίλους μου να μου σκαρώσουν το τρομακτικό παιχνίδι που μου έπαιξαν.

Οφείλω οστόσο να δηλώσω ότι φταίω κι εγώ σ' αυτό, γιατί σε όλη την εκδρομή τους είχα φορτί πολλή άσχημα.

Δεν μου άρεσαν ή μακρινές πεζοπορίες και χωρίς κέρη είχα ακολουθήσει την παρέα μου. Είχαμε φύγει πολύ πρωί και έως την ώρα του προγεύματος είχαμε περπατήσει και μια εικοσαριά χιλιόμετρα. Σταματήσαμε σε κάποιο χωριό για το πρόγευμα και ενώ έτρώγαμε με όρεξη, ο ξενοδόχος μας είπε ότι δεν έχετε να φύγουμε απ' εκεί, χωρίς να επισκεφθούμε τα περίχωρα που ήταν γεμάτα από άρια τοπεία.

Εξεκίνησαμε λοιπόν και πάλι και άρχισα να τρέχουμε από ερημική οδό σ' ερημική οδό, από βράχο σε βράχο και από δάσος σε δάσος... Έτσι, όταν θέλησα να γυρίσουμε πίσω, ήταν πια η ώρα πέντε.

Εγώ είχα κρατήσει μια σουβιά στο χωριό για να μας φέρει πίσω. Αλλά αυτοί οι αδόξοι πεζοπόροι, οι σύντροφοί μου, επέμεναν, σώνει και καλά, να γυρίσουμε πεζή!

— Εγώ δεν θάρη μαζί σας, τους είπα κατηγορηματικά, θα πάω τη σουβιά.

Τότε εκείνοι άρχισαν να με πειραίζουν, λέγοντάς μου: — Δεν θα το κάνεις αυτό, Λουκά... — Λουκά, δεν είσαι φίλος...

— Λουκά, σκέψου με τι καμιά θα λες αύριο ότι περπάτησες σαράντα χιλιόμετρα...

Να μη σας τα πολυλογώ, τόσο πολύ επέμεναν οι κύριοι αυτοί, ώστε θέλοντας και μη απέφασα να γυρίσω πεζός μαζί τους.

Έτσι ξεκινήσαμε έναντιόν τους, να διαμαρτυρούμαι έναντιόν τους, να τους γκρινιάζω και να τους βρίζω... Τότε άναγκαζα να παίξουμε τα μονοπάτια που ήθελα εγώ, πράγμα που μας έκανε πολλές φορές να χάσουμε το δρόμο μας...

Αληθινά, είχα γίνει ανυπόφορος. Οι φίλοι μου οστόσο δεν μου έλεγαν τίποτε, αλλά με άφιναν να λείω και να βλαστημώ.

Όταν έννοιωθα ότι υέσα τους έβραζαν από θυμό έναντιόν μου...

Περπατούσαμε τόσο άργα, ώστε έννοιωσα πριν φθάσουμε στην εσάλη του ξαδελφού μου Μαρσέλ, όπου φιλοξενούμεθα. Μαζύ με την νύχτα, εξέπασε κι ένας τρομερός άνεμος που έμάζεψε μαύρα σύννεφα στον ουρανό. Ούτε σελήνη, ούτε άστρα έφαιναντο πια.

Ο άνεμος φυσούσε με λύσσα, προαναγγέλλοντας θυελλά, ή οποία επί τέλους εξέπασε. Προχωρήσαμε τώρα με πολύ κόπο και είμαστε ακόμη αρκετά μακριά, τρία

χιλιόμετρα μακριά από την εσάλη, στην άρχή μόλις του κτήματος του ξαδελφού μου. Η θυελλά δυνάμωσε ολοένα, τόσο που σε λίγο είδαμε πως ήταν αδύνατο πια να προχωρήσουμε. Έξαφνικά ο Μαρσέλ μας εφώνασε, ενώ ο άνεμος έπαιρνε τα λόγια του: — Παδιά, εδώ άρχίζει το κτήμα μου. Κάπου εδώ κοντά πρέπει να βρίσκεται μια έρημη καλύβα...

Πράγματι σε λίγο, με πολύ κόπο βοήθαμε την καλύβα αυτή. Ήταν ένα μικρό κλιθινό δωμάτιο, άκατοίκητο. Έμπήκαμε μέσα να κοιμηθούμε και καταμονοκεμένοι.

— Αφού με πολλή δυσκολία κατορθώσαμε να κλείσουμε την πόρτα, που την έσπρωχνε ο μανιασμένος άνεμος, άναψα ένα σιγίτο. Μια λάμπα πετρελαίου κρεμότανε στο ταβάνι. Την άναψαμε.

— Τι παληόκαρος, είπε ο Σεντρά. — Ναι, του απάντησε ο Ζάκ. Δεν μας μένει τίποτ' άλλο παρ' να περιμένουμε να κοιμάση ή θυελλά.

— Όραία τα καταφέρατε άρχισα να μου μιμνρζω τότε εγώ. Όραία τα καταφέρατε!... Είπε έννενα ή ώρα και είμαστε νησιώτες!

— Α! μια επί τέλους δεν θα ήσυχάζα; μου είπε ο ένας ξαδελφός μου. Δεν καταλαβαίνεις πως μας έγινε ενόηλητος; Άρεται σ' ακούσαμε να γκρινιάζεις τόσες ώρες...

— Δεν έχω κέρη να συζητώ μαζί σου, του απάντησα θυμωμένος. Το μόνο που σ' έλπεινε ότι άλλη φορά δεν ξαναρχισα μαζί σας.

— Έλα βοέ άδελφέ, μην τρωγιάστες, είπε ο φίλος μας Σεντρά. Έξω εινε χαλασός κήρυς...

— Πρέπει να περιμένουμε... και για να περάση ή ώρα, άς παίξουμε ένα μπριτζ. Βρήκα μέσα σ' ένα συρτάρι του τραπέζιού μια παλιή τραβούλα.

— Α! μπράβο! είπαν οι δυο άλλοι. Έμπρός, άς καθήσουμε...

Εγώ ήμουν πολύ θυμωμένος. Έθιωνα δε ακόμη περισσότερο, γιατί έβλεπα τους συντρόφους μου γελαστούς.

Ξαπλώθηκα σ' ένα παλιό κρεβάτι έσκαρτείας που υπήρχε μέσ' στην καλύβα.

— Λοιπόν θα παίζεις; μου εφώνασε ο Μαρσέλ. Είπα πως είμαστε τέσσερες.

— Αν λογαριάζετε έμένα για τέταρτο συμπαικτη, γελαστήκατε, τους απάντησα θυμωμένος. Δεν φτάνει που με κάνατε να κοιναστώ, αλλά έχετε την άξισα να παίξω και μπριτζ μαζί σας;

— Έλα, βοέ άδελφέ. Σέρεις πως δεν εινε ενόηλητος το μπριτζ με τρεις...

— Δεν μ' ενδιαφέρει... κόντε το λαμό σας! Εγώ θα κοιμηθώ. Πραγματικώς έκοιμήθηκα, ενώ αυτοί άρχισαν να παίζουν.

Την ώρα που έκοιμόμουν, αυτοί για να με τιμωρήσουν για τις γκρινιές μου, άποφάσισαν να μου παίξουν ένα άσχημο παιχνίδι. Έξω ή νύχτα ήταν κατασκότεινη... Πίσω... Έσθιναν λοιπόν το φως της λάμπας και ύστερα εκάθησαν στα σκοτεινά στις θέσεις των. Έγώ έκοιμόμουν. Ύστερα από λίγα λεπτά εξήντησα από τις φωνές των.

— Πικά, έλεγε ο Μαρσέλ. — Δυο κοίτες!... είπε ο Ζάκ. — Δυο σάνς άτού, έδήλωσε ο Δανιήλ.

Φανταστήτε την παράξενη έντύπωση, ένός ανθρώπου που ξυπνά, που άνοίγει τα μάτια, που δεν βλέπει γύρω του παρ' σκοτάδι πικρό και άδιεγάρστο και που άκούει τους συντρόφους του να παίζουν χαρτιά δυο βήματα μόλις μακριά του. Πώς έπαιζαν μέσ' στο σκοτάδι; Αυτό δεν ήταν δυνατόν, γιατί δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τα χαρτιά τους. Άρα, εκείνοι έβλεπαν!

Για μια στιγμή έννοιωσα πως κοιμάμαι ακόμη. Έδάγασα το χέρι μου και επόνεσα. Τότε βεβαιώθηκα ότι ήμουν ξύπνιος. Οι φίλοι μου έσπνζαν το παιχνίδι τους.

— Μαρσέλ, ή σερφά σου! έλεγε ο ένας.

— Σπαθί! έλεγε ο άλλος.

Άκουγα τα χαρτιά να πέφτουν στο τραπέζι. Άκουγα τα χέρια να άναστατεύουν τα χαρτιά και δεν έβλεπα... δεν έβλεπα τίποτε.

Άνακάθησα τότε στο κρεβάτι μου και, γελώντας νευρικά, τους είπα:

— Τι διάβολο! Στά σκοτεινά παίζετε;

— Τρελλάθηκα; μου απάντησε

— Μαρσέλ. Ζάκ!... Βοήθεια!... Τά μάτια μου!... Τά μάτια μου!...

Όρμησε σαν τρελλός έξω, μέσα στην θυελλά...

ο Μαρσέλ. "Η μήπως είσαι άρρωστος; Άσος σπαθί!... Τούλάχιστον άφησέ μας ήσυχους να παίξουμε! Έπρόσθεσε ο Δανιήλ. Δυο κοίτες!

Τότε κι ο Ζάκ: — Μα αυτό το μολύβι δεν γράφει!... Ο φόβος με είχε καταλάβει.

— Δεν εινε δυνατόν, έμψήφισα. Και άμέσως σηκώθηκα απ' το κρεβάτι και διευθύνθηκα προς το παράθυρο. Το άνοιξα και εκύτταξα έξω. Άκουσα τότε τόν άνεμο να σφυρη, άκουσα την βοήχη να πέφτει, μα δεν έβλεπα τίποτε!

— Κλείσε! το παράθυρο, βοέ άδελφέ. Τρελλάθηκα; μου εφώνασε ο Μαρσέλ.

Τό έκλεισα και ύστερα τόν επλησίασα: — Μαρσέλ... Μαρσέλ... του είπα παρακλητικά. Γιατί παίζετε χωρίς φως; Έσθινε ή λάμπα;

— Άμέσως και οι τρεις έσκασαν στα γέλια. — Φαντασε σ' αλήθεια πως τρελλάθηκα; είπε ο Ζάκ πάλι. — "Η έστραβόθηκα; έλεε ο Μαρσέλ.

— Πάσε λοιπόν το γυαλί της λάμπας να δης... Τό έπασα. Τό γυαλί έκαιγε ακόμη.

Τότε εφώνασα με άπερίγραπτη άπελυσία... — Βοήθεια! Έγχα στο φως μου!...

Μα οι φίλοι μου έσκασαν πάλι στα γέλια. — Έμπροστίην στον τυφλό! έλεε κάποιος πειραχτικά. Τρία κοροϊφί...

— Άκούστε, παιδιά... Άντηθήτε με, Σας δοκίμομαι... Τραύισα εγώ. Είπε τρομερό... Δεν βλέπω καθόλου.

— Μεθυσμένος θα είσαι... — Μαρσέλ... Ζάκ... Βοήθεια!... Τά μάτια μου! Τά ματάκια μου!...

Τότε κάποιος απ' όλους είπε, δήθεν δυνατά για να τόν άκούσω κι εγώ:

— Βοέ παιδιά, μήπως σ' αλήθεια στραβώθηκε; — Λουκά, άδελφέ μου, τί έπαθες; με ρώτησε ο Σεντρά, ενώ συγχρόνως μ' άγκάλιασε.

— Στάσου ν' άνωψη ένα σιγίτο... Ο Μαρσέλ έκαμε πως άνάδει ένα σιγίτο.

Αλλά αυτός ο άθλιος έτρωγε την άνάποδη μεριά του σιγίτου στο κοντί. Άκουσα τόν κρότο της προσπάθειας, αλλά φλόγα δεν είδα.

Τότε μ' έπασε μια τέτοια φρίκη, μια τρέλλα άληθινή, ώστε ξεφύγα από τα χέρια τους, άνοιξα την πόρτα και ώρησα έξω, μέσα στη θυελλά...

Οι φίλοι μου με βρήκανε ύστερα από μισή ώρα ξεσπομένο, μολυμπομένο και ξεπαλμένο σ' ένα τηλεγραφικό στυλό να κυττάω, ενώ γελούσα νευρικά την άναμμένη λάμπα του στυλού. Έκνέταξα α το φως και γελοόσα... γελοόσα...

Είχα τρελλαθώ!...

Δυο μήνες, κύριε, έμεινα τρελλός σε μια κλινική, χωρίς να έχω καμιά συνείδηση του τι γινότανε γύρω μου... Από τότε ποτέ δεν άνοιγμα δάσας με καλούν για τέταρτο στο μπριτζ...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΒΕΜΠΕΡ

ΝΕΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Πολλή περίεργα άποτελέσματα είχαν μερικά πειράματα που έγιναν τελευταία στην Ιταλία επί των τρελλών, οι όποιοι φαίνεται ότι έπηρεάζονται πολύ από τα χρώματα.

Ένας παράφρων μελαγχολικός, ο όποιος δεν ήθελε να φάγη, έταπεινίσθησε σε μια κάμαρα κοκκινοβαμμένη, όπου έμπαινε άφθονο φως, και σε τρεις ώρες μόνάχα έγινε παιδρότατος και ήτησε τσούφες.

Κατά τόν ίδιον τρόπο ακριβώς έθεραπεύθη κι ένας άλλος τρελλός. Επίσης δυο μανιακοί γιατρέυτηκαν άφου έμειναν άφωκέτες ώρες ο ένας σε κάμαρα γαλαζοβαμμένη κι ο άλλος σε σταχτοχώρη.

Οι γιατροί οι όποιοι παρενέβησαν σ' αυτά τα πειράματα, άποδίδουν τ' άποτελέσματα τους στην επίδραση των χρωμάτων επί του νευρικού συστήματος.

— Μαρσέλ, ή σερφά σου! έλεγε ο ένας.

— Σπαθί! έλεγε ο άλλος.

Άκουγα τα χαρτιά να πέφτουν στο τραπέζι. Άκουγα τα χέρια να άναστατεύουν τα χαρτιά και δεν έβλεπα... δεν έβλεπα τίποτε.

Άνακάθησα τότε στο κρεβάτι μου και, γελώντας νευρικά, τους είπα:

— Τι διάβολο! Στά σκοτεινά παίζετε;

— Τρελλάθηκα; μου απάντησε

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο άγαπημένος περπάτης του πρίγκηπου Γεωργίου: Με το άμάξι στα «Περίβολα». Τό χάλι του δρόμου. Ο πρίγκηψ και οι όπκασιόται του... όδοστρωτήρες!... Όπου έπεμβαίνει ένας χωριάτης. Τό μυστικό που τόμαδε έλος ο κόσμος. Ο κ. Μιχαλακόπουλος... ναυαγισμένος στην ξηρά!... Τό παρόνοιο του κύρ Γεωργη Σακελλαροπούλου. Τί σκεπτόταν ο κ. Πρόεδρος. Η δέηση της Ιερής τρύ «Αβέρωφ»... ύπερ έξόδου της αρμάδας, κλπ.

Ένας από τους πιο άγαπητούς περιπάτους του πρίγκηπου Γεωργίου, όταν ήταν άριστής στην Κοήτη, ήταν προς την θείαν «Περίβολα» και τά πέριξ.

Ο δρόμος που έφτανε στα Περίβολα από τα Χανιά, είχε καταστραφή τόν τελευταίο καιρό, λίγο έξω από την Πελεκανία από τις βορχές και σ' ένα σημείο μάλιστα ήταν έντελως αδιάβατος για τά άμάξια.

Μια μέρα λοιπόν ο πρίγκηψ φθάνοντας εκεί δεν μπόρεσε να περάσει και έτσι έλασε έναν από τους πιο άγαπημένους του περιπάτους. Ήταν φυσικόν κατόπιν αυτού να ζητήσει την επιδιόρθωση του δρόμου από τους άριστούς, άλλ' άπέφυγε να τό κάνει.

Και μια Κυριακή ανέθηκε επάνω σ' ένα κάρο μαζί με δυο ύπασατές του, πήρε σκαπτήρες και φτυαρία, πήγαν στο γαλασμένο μέρος του δρόμου κι άρχισαν να εργάζονται επυρετωδώς για να τόν φτιάσουν. Την ώρα αυτή περνούσε απ' εκεί ένας χωρικός. Μόλις είδε τόν πρίγκηπα να δουλεύει άνασκωπταμένος, σάν τόν έσχατο εργάτη, πλησίασε και του είπε:

— Θά κοιρασθώ ή Ύψηλότης σας. Ο δρόμος δεν φτιάχνεται έτσι εύκολα.

— Αν θέλεις, του απάντησε ο πρίγκηψ, βοήθησέ μας και μη στενοχωριόσαι για μένα.

Ο χωρικός βοήθησε και σε δυο ώρες ο δρόμος ήταν έτοιμος.

— Εύχαριστώ, είπε τότε ο πρίγκηψ στο χωρικό. Και τώρα τί θέλεις να σου δώσω για τόν κόπο σου;

— Να μου δώσης!... απάντησε ο χωρικός. Έσύ να μου δώσης ή έμεις οι χωριάτες που μας έφτιαξες τόν δρόμο μας!

Ο πρίγκηψ γέλασε και τούς είπε:

— Καλά, σύμφωνοι. Ένα πράγμα θέλω να μου δώσης, αφού έμεινείς.

— Τι;

— Νά... μην πής σε κανένα τίποτα... Ο χωρικός τόσο καλά... έκράτησε τόν λόγο του, που έφτασε τó μυστικό αυτό ως μας και τό γράφουμε εδώ πέρα.

Όταν ο κ. Μιχαλακόπουλος άποσταλείς από τόν κ. Βενιζέλο να έξετάση τας ανάγκες της Μακεδονίας έπήγαγε ένα βοήθη από την Βάνδη με αυτοκίνητο στην Καβάλλα, εναύτησε άξαφνα μέσα στο γαλασμένο δρόμο και τις λάσπες και έμεινε έλη νύχτα εκεί, ενώ έπερτε χιονόνερα κι έκανε κρύο δυνατό.

Ο ιδιαιτερός του κ. Μιχαλακόπουλου, πον γίνη το... ναυάγιο, παρενονέτο ότι μερικά βουλγατά ορχαλίζοντας στο ξενοδοχείο του Λεδαγιάς, δεν τόν άφησαν τό περασμένο βράδυ να κοιμηθώ διόλου.

Όταν τό αυτοκίνητο έδούλιαζε στις λάσπες, όλοι κατέβηκαν και έσκαζαν να τό ξεκολλήσουν, μέσα στη βοήχη και στο σκοτάδι. Κι όλοι εφώνασαν και διεμαρτύροντο για την κακή κατάσταση τόν δρόμου. Μόνον ο κ. Μιχαλακόπουλος στεκόταν μέσα στον γαλασμο εκείνο τόν κόσμο ήσυχος και άπλητος.

Όταν τόν είδε έτσι ο κ. Σακελλαρόπουλος, τόν πλησίασε βουτηγμένος μέσα στις λάσπες, καθώς ήταν και τόν ρώτησε:

— Έχετε τίποτε, κύριε πρόεδρε; Γιατί είστε έτσι;

— Σκέπτομαι.

— Τι σκέπτεσθε;

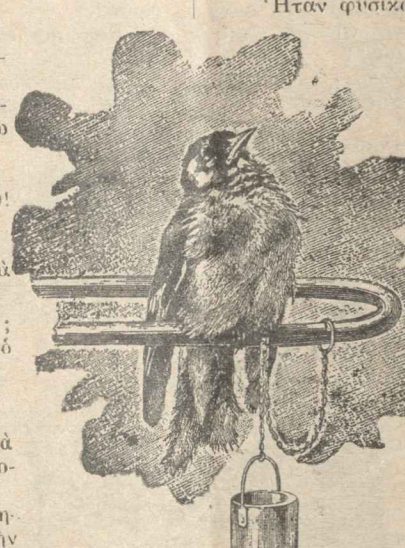
— Πότε ήσουν πιο εύχρηστος, άτάμε ή χτες τό βράδυ, που ορχαλίζαν οι βουλγατά στο ξενοδοχείο του Λεδαγιάς!...

Όταν ο Έλληνας στόλος ελχεν άποκλείσει τά στενά των Δαρδανελίων, ο Ιερής του «Αβέρωφ» άρχιμανδριτής κ. Δάφνης ελχόταν κάθε Κυριακή στη λειτουργία που γινόταν στην έκκλησία του θωρηκτού: «Υπέρ...»

Εξόδου του έλχρου εκ τών στενών!...

Ολίγες μάλιστα ήμερες πρδ της ναυμαχίας, ο αιδεσιμώτατος άρχιμανδριτής έκαμε και ιδιαιτεράν δέσην για να έξελθη ή άρμάδα!...

Ο ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟ DARLEY

ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Η Ζακελίνα, άναση-κάθηκε νευρικά, άκούμπησε τόν άγκώνα της στο μαξιλάρι, άναψε ένα σπύρο κ' έθριψε μία ματιά στο μικρό ζυγνητήρι που είχε στο κομμοδινό της.

— Δυό ή ώρα! ψιθύρισε.

Ο Παύλος δέν μπορούσε νά γυρίση τόσο γρήγορα! Ήξερε πως δέν γύριζε ποτέ πριν κλείση ή Δέσχη...

Καί ή Ζακελίνα καθίσε στο κρεβάτι, λίγο φοβισμένη μέσα σ' αυτό το κρύο και σκοτεινό δωμάτιο του ξενοδοχείου.

Χωρίς θυμό, αλλά βαρυνεστημένη, άρχισε νά φέρη στη μνήμη της τά γεγονότα τών περασμένων μηνών.

Ο Παύλος ήταν άπ' τούς δυνατούς μουσικούς. Τόν είχε παντρευτή λίγα χρόνια πριν χωρίς τί θέληση τών γονέων της. Μά έξωφρα ο σύγγος της προσεβλήθη από όψεις ρευματισμούς!

Παράτησε λοιπόν τί μουσική, έγκατέλειψε τό πιάνο, έγκατέλειψε τά κονσέρτα, που ήταν γι' αυτόν όχι μόνον πηγή χαράς, αλλά και βιοποριστικό του επάγγελμα.

Ολόκληρους μήνες τώρα ο άτυχος πιανίστας κιντοόσε, μ' άπελπιστική άγωνία, τά φτωχά του παραμορφωμένα χέρια, πρισιμένα άπ' τούς ρευματισμούς.

Τά έξωδα τής άρρώστιας του, είχαν φέρει σέ μεγάλη στενοχώρια τό νέο άνδρόνιο, ποίχε περάσει ως τώρα πολύ καλά τί ζωή του, μέ τά κέρδη τών κονσέρτων και τά τυχερά του καλλιτέχνου.

Η Ζακελίνα, ή όποία δέν ήξερε τί θα πη δυστυχία, έδωξε την ύπερηφάνία της και φρόνησε πειά μόνη της γιά τίς δουλειές του σπιτιού και γι' αυτές άκόμα τίς πό βαρείες. Έκανε όση οικονομία μπορούσε, μά πο' όλα αυτά δέν μπόρεσε νά διορθώση την οικονομική κατάσταση του σπιτιού της, που είχε τόσο κλονιστή!

Γι' αυτό, όταν ο Παύλος καλύτερεψε κ' ο γιατρός διάταξε ένα ταξίδι στα μεσημεριανά μέρη γιά νά γίνη έντελώς καλά, ο μουσικός διαμαρτυρήθηκε:

— Ποτέ δέν θα γίνη αυτό, φώναξε. Τώρα που είμαι σχεδόν καλά, πρέπει νά έργαστώ και όσο μπορώ γρηγορότερα μάλιστα... Η τελευταίες μου οικονομίες κοντεύουν νά εξαντληθούν και...

Η Ζακελίνα όμως που άγαπούσε τόν άνδρα της και δέν σκεπτόταν παρά την ύγεια του, του είπε:

— Πρέπει νά κάνουμε τό ταξίδι αυτό, Παύλε, πρέπει... Έχεις ανάγκη καθαρού αέρα, άγαπημένο μου...

— Τι είναι αυτό που λές, Ζακελίνα, τίς είπε ο Παύλος. Ξέρεις, πως τά λεπτά που έχουμε δέν φτάνουν παρά μονάχα γιά τό ταξίδι; Τι θα κάνουμε κατόπιν σ' ένα ξένο μέρος;

— Μην άπελπίσεις, Παύλε. Είμαι βεβαία ότι θα βοηθώ εύκολα έργασία εκεί κάτω... Πέρναι σέ είχε ζητήσει κάποιος στο Μόντε-Κάρλο! Τη διεύθυνσι του την έχεις. Γράψε του άμέσως... Γράψε και σέ μερικούς άλλους που γνωρίζεις... Έχω πεποιθήσι πως θα φροντίσουν γιά σένα.

Έτσι σέ λίγες μέρες φύγανε κ' οι δυό γιά τό Μόντε-Κάρλο, γεμάτοι έλπίδες... Μά αλλοίμονο!... Μ' όλα τά γράμματα που είχε στείλει ο Παύλος, στάθηκε άδύνατο νά βοηθώ τίς έλπίδες. Ηταν πειά τό μέσον τής σωζόν κ' ο καθένας είχε τακτοποιηθή... Κ' ή μέρες περνούσαν και χρειάζονταν λεπτά! Έργατεστημένοι σ' ένα ξενοδοχείο, άρκετά καλό, άναρωτιόντουσαν πως θα μπόρεσουν νά κινούνισουν τό λογαριασμό τους, όταν χάσουν πειά κάθε έλπίδα και άποφασίσουν νά ξαναγυρίσουν στο Παρίσι... Η κατάσταση τους χειροτέρενε μέρα μέ την ημέρα...

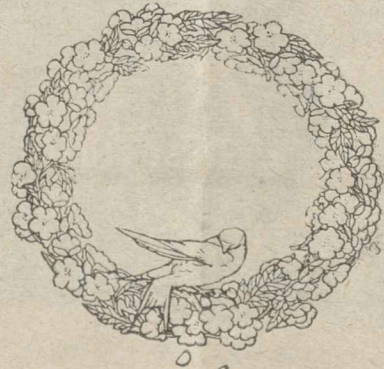
Η Ζακελίνα σκέφθηκε τότε νά γράψη στους γονείς της, άν και τάχε χαλασμένα μαζί τους άπ' τόν καιρό που παντρεύτηκε...

Ο Παύλος όμως δέν ήθελε κ' έτσι έμειναν στο έλεος του Θεού!

Την άλλη μέρα, τό βράδυ, ο Παύλος είπε στη γυναίκα του, γυρίζοντας σπίτι:

— Μη στενοχωρείσαι πειά, άγαπημένη μου... άπ' αυτή τί στιγμή δέν θα σου λείψη τίποτα. Μη μέ ρωτάς όμως πως, γιατί δέν θα σου πω τίποτα προς τό παρόν.

Έδειπνησαν μαζί κ' έπειτα ο Παύλος βγήκε έξω.

Γύρισε σπίτι τά ξημερώματα.

Η Ζακελίνα τόν περίμενε όλη νύχτα. Κοντά τά ξημερώματα, ο άνδρας της γύρισε χαρούμενος και τής έθριψε στο κρεβάτι μια γρήγορα χαρτονομίσματα λέγοντάς της:

— Νά!... τά κέρδισα άπόψε στη ρουλέττα! Η τύχη μ' είναι!

Δέν είσα εύχαριστημένη, Ζακελίνα;

Η Ζακελίνα ρίχτηκε κλαίγοντας από συγκίνηση στην άγκαλιά του. Καί την άλλη μέρα τό βράδυ, ο Παύλος ξανάφερε γιά νά λήψη όλη νύχτα.

Θά εξακολουθούσα νά παίζω, είπε στη γυναίκα του, ή άπλά διαμαρτύροτο γιά τίς άγνοήσεις του, έως ότου κερδίσω άρκετά γιά νά γυρίσουμε στο Παρίσι. Πρέπει νά έπωφεληθώ, έφ' όσον μέ είναι ή τύχη.

— Καί άν χάσης, Παύλε; ρώτησε δειλά ή γυναίκα του.

— Μείνε ήσυχη... Άπ' τά κέρδη που σου φέρνω, καταλαβαίνεις πόσο συνηθιστά, πόσο προσεχτικά παίζω... Θά σταματήσω όταν πρέπει.

Και πραγματικά, κέρδιζε λίγα χρήματα κάθε νύχτα, αλλά κέρδιζε πάντα! Τά ξημερώματα γύριζε κατακοιρασμένος, αλλά εξαργισμένος. Της έδινε από ένατό έως διακόσια φράγκα, άλλοτε λιγότερο, άλλοτε περισσότερα και ξανάφαινε τό βράδυ!

Όσο γιά τί Ζακελίνα, ήταν στιγμές που έννοιωσε την καρδιά της βαριά.

— Τι ζωή. Θεέ μου, τί ζωή! ψιθύριζε άπελπισμένη. Καί συνεχώς στεναίνοντας: Τι νά γίνη όμως; δόξαζουμε τό Θεό, που δέν μένισε στίς δόξαις.

Ένα βράδυ ή Ζακελίνα έννοιωσε την καρδιά της βαριά μία αλόστη άνησυχία την καταιοόμασε, αισθανόταν άκατανίκητη άγωνία, είχε άρξισι νά υπομείνει τόν Παύλο. Τά κέρδιζε άγαγε όλα αυτά τά χρήματα; Ντόρατρε γιά τί σκεπή της αυτή, την όποία έκανε εις βάρος του άνδρός της.

Προσπάθησε νά διώξη άπ' τό μυαλό της την ιδέα αυτή. Δέν έκανε καθόλου καλά νά υπομείνη τόν Παύλο... Κι όμως ή ύποψια γύριζε παρκώς στο μυαλό της. Μόνη της μέσα στην κάμα έννοιωσε τί διάθεση νά τρέξη έξω, νά πη σέ κάποιον τόν πόνο της. Της έρχόταν σάν τρέλα, κάτι την έτρινε!

Πώς συμβαίνει νά είναι πάντα κερδοσύνος ο Παύλος; σκεπτόταν.

Μά την ίδια στιγμή προσπαθούσε νά πείση τόν έαυτόν της περί του εναντίου κ' έλεγε:

— Μπα, δέν εινε δυνατόν, δέν εινε αλήθεια! Ο Παύλος εινε τίμος άνθρωπος. Μπορεί ποτέ ν' άπατήση τούς άλλους... νά τούς κλέψη!

Δένε όμως πως μέ τό χαρτί άποκά κινεί έλαττώματα!... Ω, φρίκη!... φρίκη!

Άρχισε νά κλαίη μέ λυγμούς. Η σκληρή πεποιθήσι είχε πειά άντικαταστήση την άμφιβολία της: «— Δέν μπορεί κανείς νά κερδίξη διαρκώς έπί άλλων έβδομάδες!» συλλογίζονταν.

Κ' έλαμφε πικρά. Έβλεπε μέ άπελπισία την είνυα της καταστραμμένη, μαζί μέ την τιμή και την ύπόληψη ένέκινον που άγαπούσε!

Ηταν τόσο θλιμμένη, τόσο άπελπισμένη, ώστε δέν άκουσε τόν άνδρα της νά μπαίνει μέσα χαρούμενος, όπως πάντα.

— Ζακελίνα, είσα ξυπνητή; τής φώναξε, Έχω νά σου πω ένα εύχάριστο νέο... Έλα κοντά μου... Μά τί... Κλαίς...

Η Ζακελίνα δέν είχε πειά τό θάρρος νά κρυφτή. Ήθελε νά ξέρη, νά μάθη. Σκούπισε τά δάκρυά της κ' ένώ του έδινε τό πρώτο του ρόφημα του είπε:

— Παύλε, πές μου λοιπόν την αλήθεια!

— Ποιά αλήθεια;

— Πές μου τί κάνεις στη Δέσχη κάθε βράδυ;

Αυτός άπάντησε ταραγμένος:

— Παίζω... Δέν τό ξέρεις;... Αλλά γιατί μέ ρωτάς; Γιατί;

— Έλα, Παύλε... Τά κατάλαβα όλα, τά μίτηρα όλα, τά ξέρω όλα!

— Α! έτραβίσε ένέκινος, τά ξέρεις όλα λοιπόν;

— Παύλε, του φώναξε, εινε αλήθεια!... Τό έκανες σ' αυτό... Έσύ;... Έσύ;

— Ναι, τό έκανα!... Λοιπόν... Με μάλωνες; Τό έκανα γιά σένα, γιά νά μην υποφέρης, γιά νά μη στενοχωρείσαι, γιά νά είσαι εύχαριστημένη, γιά νά είσαι εύτυχισμένη...

Σκέπασε τό πρόσωπό της μέ τά χέρια της που τρέμινε και είπε:

— Εύτυχισμένη! και άτιμασμένη!... Έκείνος την κατάρσε ταραγμένος, κλαίοντας...

— Ω! τής είπε, τό ήξερα καλά πως δέν θα μ'

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Ο Βρεττόνος σπαδιστής που κληρονόμησε τόν αντίπαλό του. Η παραγγελία του πρίγκηπος ντε Λιν στον έπιστάτη του. Ο Βολταίρος και ο Πρόεδρος της Γαλλικής Ακαδημίας. Μονομαχία δι' έπιστολάν. Τό χειμωρ του Βολταίρου, κλπ.

Ο έπιστάτης ντε Σαμπράν, καθώς έταξείδευε κάποτε στην Βρετάνη, μπήκε στο καφενείο ενός χωριού γιά νά ξεκουραστή λίγο. Στο ίδιο καφενείο έτρεχε νά καθέται κ' ένας διάσημος Βρεττόνος σπαδιστής, γιά τόν όποιον διηγήθηκαν στον έπιστάτη τό ακόλουθο ανέκδοτο: Ο σπαδιστής αυτός είχε μονομαχήσει κάποτε μ' ένα πλούσιον έμπορον, τόν όποιον έτραυματίσε θανάσιμος. Την ώρα που ο πλούσιος έμπορος ξεμυχόσε, είπε στο Βρεττόνο, ο όποιος είχε γίνει άφορη τού θανάτου του:

«— Σέ θαμιάζω τόσο γιά την τέχνη σου στο σπαθί, ώστε σέ καθιστώ... γενικό κληρονόμο μου!... Μέσ' στο πούγγι μου έχω 24 χιλιάδες λίβρες. Τό ποσόν αυτό σου τό δωρίζω!»

...

Έξη Γάλλοι εύγενείς έμάλωσαν κάποτε και άπεφάσαν νά μονομαχήσουν. Έπειδή όμως στη Γαλλία ή μονομαχία άπαγορεύετο αίστηρότητα, έσκέφθηκαν νά κτηνηθούν έπί ξένου έδάφους και παρεκάλεσαν τόν φίλο τους πρίγκηπα ντε Λιν νά τους παραχωρήση γιά τόν σκοπόν αυτόν ένα κτήμα που είχε στην Αυστρία.

Ο πρίγκηπος έδέχθη και οι έξη αντίπαλοι έφυγαν γιά την Αυστρία. Όταν έφθασαν, ένας άπ' αυτούς έδωσε στον έπιστάτη τού κτήματος την έξης σημείωσι έξ μέρους τού πρίγκηπος:

«Σέ παρακαλώ νά δεχθής και νά περιποιηθής πολύ τούς έξι ένπότες που έχονται εκ μέρους μου. Έτοιμάσε τους ένα δείπνο γιά έξη πρόσωπα, και την έπομένη τό μεσημέρι ένα γύμα γιά... πέντε!»

...

Ένα από τά πιο χαριτωμένα ανέκδοτα που άναφέρεται ή ιστορία τών Γαλλικών γραμμάτων, εινε και τό τούτοκονα μεταξύ του περιφημού φιλοσόφου Βολταίρου και του φυσιοφύου προέδρου της Γαλλικής Ακαδημίας Μοπερτουί.

Ο Μοπερτουί ήταν έξω φρενών έναντίον του Βολταίρου, έπειδή ο τελευταίος είχε στην κατοχή του μία έπιστολή ενός άλλου φυσιοφύου, ή όποία έθιγε την έπιστημονική του άξια και την όποία ήθελε νά δημοσιεύση.

Γιά νά τόν έμποδίση νά τό κάνει αυτό, ο πρόεδρος τής Ακαδημίας έγραψε στο Βολταίρο τ' ακόλουθα:

«Σας δηλώνω ότι είμαι τόσο καλά στην ύγεια μου, ώστε μπορώ νά ρθώ γιά σας συναντήσω όπου και άν βούλησθε, και νά σας έκδικηθώ όπως τό θέξετε. Όφείλετε χάριτας στον σεβασμό μου προς τό άκουμά σας που συγγράψετε έως τώρα τό χέρι μου.

Τώρα όμως τρέμειτε!

Μοπερτουί.

Στο άπειλητικό αυτό γράμμα ο Βολταίρος απάντησε ως έξης:

«Έλαβα την έπιστολή την όποία μου ένέκατε την τιμήν ναμού στείλετε. Μετληροφονείτε ότι είσθε καλά στην ύγεια σας, ότι ή δύναμεις σας εινε άκμαίες, και μέ άπειλείτε νά έλθετε γιά μέ δολοφονήσετε, εάν δημοσιέσω τό γράμμα του Λα Μπωμλ που σας θ' γι. Η πρόβλεψι σας αυτή δέν εινε ούτε χριστιανική ούτε άξια ενός προέδρου τής Ακαδημίας. Σας συγγαίρω όστόσο γιά την καλή σας ύγεια, όνταχώς όπως έγω δέν βούλομαι στην ίδια κατάστασι με σας. Είμαι στο κρεβάτι προ δεκαπέντε ημερών, και σας παρακαλώ νά νάβαλλετε τό... φ υ σ ι κ ό πείραμα που σκοπεύετε νά κάμειτε εις βάρος μου. Μηπως σκεδιάζετε νά μέ άνασκολοπήσετε γιά νά μελετήσετε τόν ένκέφαλό μου; Οι κόποί σας έν τούτην περιπτώσει θα πάνε χαμένοι, γιατί δέν θα κάμειτε καμμία κανονόγια ανακάλυψη. Έντός αυτού, άν έλθετε νά μέ δολοφονήσετε εδώ στη Δειρία, όπου είσθε έντελώς άγνωστος, θα διατρέξετε τόν κίνδυνό να... κρεμασθήτε, πράγμα που δέν συμβιβάζεται μέ την άεισπρέπεια ενός προέδρου τής Ακαδημίας. Έφ' όσον άλλωστε είμαι άρρωστος, δέν θα ήταν γενναίο εκ μέρους σας νά έλθετε νά μέ δολοφονήσετε εδώ: Θα μέ βρήτε στο κρεβάτι νά μέ δολοφονήσετε, άν όμως νά σας είσω άλλο τίποτα σ' αυτό το κεφάλι από τό... δοχείον της νυκτός. Όταν όμως άνακτήσω, λίγο τίς δυνάμεις μου, θα γυμίσω τά πιστόλια μου και θα σας περιμένο. Τι τά θέλετε... Φαντάζομαι πόσο θα χίτε προόρα τούς Γερμανούς, οι όποιοι έφευγον άφ' ένός μέν την πυρίτιδα μέ την όποιαν θα σας στείλω στον άλλο κόσμο και άφ' έτέρου την τυπογραφία χάρις στην όποιαν έχετε γίνει τόσο γελώσις μέ τίς άνοησίες που δημοσιεύετε.

Αγαπητέ μου πρόεδρε, σας χαιρετώ

Βολταίρος

επιμύσεις πειά, πως δέν θα μ' άγαπούσε πειά, όταν θα τό μάθαινε... Καί γι' αυτό άκριδώς ήθελα νά σου τό κρύψω. Ήξερα πως άγαπούσε σέ μένα μόνον τόν καλλιτέχνη κ' αυτή μου ή κατάρτισις θα μέ σώτωνε στην καρδιά σου!...

— Παύλε, είπε πάλι παρακλητικά, χωρίς νά μπορή άκόμα νά πείση στην αλήθεια, τώανες έσύ αυτό; πήγανες και...

Έκείνος πρόσθεσε μέ μία περιφρονητική κίνησι:

— Ναι, πήγαναι και κρατούσα την ήμαρτοήκη της Δέσξης!...

Ναι, είνα ύπερηφής... Έγώ, έγω ο διάσημος άστίστας!... Ο έμπιστος άπ' όλο τόν κόσμο!... Τά λεπτά που έφερνα γιά νά ζητήσω και τά όποια ένόμισες γιά κέρδη μου, ήταν τά πουριμωτά, ναι τί πουριμωτά, που έπαυσα έγω... ο Παύλος Νταγκλονά ως ήμαρτοήκης... Έγώ μόνο ξέρω τί ύπερφερα, άγαπημένη μου... Δέν άποφείξω νά τό καταλάβης...

— Αλλά, τί νά κάνω;... Δέν εύρισκα άλλο μέσον γιά νά άντεπεξέλθω στις άνάγκες μας!...

Η Ζακελίνα άκούγοντας τά λόγια του, νόμισε πως ξυπνάει από κάποιο κακό όνειρο. Ψωτε είχε κάνει λάθος. Είχε παρεξηγήσει τόν Παύλο της:

— Αυτό ήταν όλο, Παύλε; Αυτό ήταν όλο; τόν ρώτησε.

— Ναι, αυτό ήταν. Ο άνδρας σου, ο καλλιτέχνης σου, είπε μ' ένα κορό γέλιο ο Παύλος, είχε γίνει ύπερηφής γιά νά σέ ζηή!...

Έλτίζα πως δέν θα τό μάθης ποτέ!... Άπόψε ήταν ή τελευταία βραδιά, γιά τόν παρ τή θέσι που ζητούσα τώσον καιρό! Τώρα τελείωσαν όλα!... Δέν θα μ' άγατάς πειά, τελείωσαν όλα, τό καταλαβαίνω...

Μέ μία τρελή όρμη ή Ζακελίνα έτρεξε και τόν άγκάλιασε:

— Παύλε μου, Παύλε μου, έγω δέν σ' άγατώ, έγώ!... τού είπε. Α! Παύλε, τώρα θα σ' άγατώ, έλάτο φρονε περισσότερο γιά τό θάρρος σου... γιά τί θυσίες σου... Αυτό που έκανες, εινε άφορη κ' σ' έκαμήσω άκόμα περισσότερο... Δέν τό καταλαβαίνεις;

Έδίστασε άκόμα νά πιστέψη στα λόγια της, τόσο ήταν ταραγμένος, συγκινημένος. Όσοσο τή ρώτησε:

— Μά πριν, γιατί μιλούσες;... Τι φανταζόσουν; Ισπαν;...

Και ή Ζακελίνα ντροπισμένη γιά τίς ένοησεις της, μετανοισμένη, άφού τόν φίλησε τρυφερά, τού είπε:

— Ω! μη μέ ρωτάς!... μη μέ ρωτάς!... Δέν θα μ' άγατάς τίποτα νά σου πω, άγαπημένη μου, γιατί είμαι πολύ εύτυχισμένη, μά παραπολύ εύτυχισμένη...

Καί τόν γέμισε φιλή, κλαίοντας άπ' τη χαρά της.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΑΛΕΡΑ

Ανέκδοτον

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Πά ποιά νοσταλγικά άερογιάλια πού ποιά νησιά φωτολουνισμένα, πού ποιά νοσταλγικά άερογιάλια μέσ' σ' άρχιπέλαγα χαμένα, έξάνησε και φεύγει άγάλια;

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη, άπλωμένα τά πανιά της. Είν' ή όμορφιά σου σά γαλέρα ποίη ή φουάκι δροσάτος μπάτης που πάει στο περιγιάλι πέρα...

ΜΙΚΡΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΩΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

(Ο γλυκύτερος ποιητής των «Νυκτών» δεν έγραφε μονάχα στίχους, αλλά και πεζά. Ένα απ' αυτά είχε και το θαυμάσιο διήγημα που προσφέρουμε σήμερα στους αναγνώστες μας, βέβαια ότι θα τους γοητεύσει).

Σε μία Γερμανική πόλη ζούσαν κάποτε δυο αδέρφια, ο Έρρικος και ο Τριστάνος. Κάθε βράδυ σχεδόν συνήθιζαν να πηγαίνουν στο σπίτι ενός γέροντος χρυσικού, που τον έλεγαν Έρμανς. Ο γέρονς αυτός τους έδωκε στην κόμαρά του καθισμένους κοντά στη φωτιά και καπνίζοντας την πίπα του. Αν και τα δυο αδέρφια ήταν από φυσικό τους λιγότερα κι ο χρυσικός πάλι δεν αγαπούσε και τόσο τη φιλανθρωπία, ωστόσο κουβεντιάζαν φιλικά κι αγαπώντουσαν παραπομπή. Ο Έρμανς περνούσε τη νύχτα έξω απ' το σπίτι του Έρμανς δάδλετε πάντα μέσα απ' τα τζάμια του παραθυριού τα κεφάλια των τριών φίλων γύρω από μία λάμπα, μπροστά σ' ένα δοχείο γεμάτο μύρα τις περισσότερες φορές. Μία βραδιά ο Έρμανς την ώρα που έπληγαν να τον επισκεφθούν, όπως πάντα, τα δυο αδέρφια, φαινόταν εξαιρετικά χαρούμενος.

— Τι τρέχει; τον ερώτησαν τότε. Στο πρόσωπό σου λάμπει η χαρά.

— Παιδιά μου, τους αποκρίθηκε ο χρυσικός, αύριο βγαίνει η κόρη μου από το μοναστήρι, όπου την είχα βάσει για να μάθει γράμματα, κι έχω μία τέτοια χαρά, φίλοι μου, καλοί μου γείτονες, που μοιροχεται ν' ανέβω πάνω στο τραπέζι και να χορεύω.

Τόν Έρμανς τον είχε παρακαλέσει μία γρηνή αδερφή του, πολύ πλούσια και θρήσκα, να βάλλει την κόρη του σε μοναστήρι. Αιτός δίστασε στην αρχή, μα κατόπιν δέχτηκε, αν και κατά βάθος λυπόταν που η αποκρίθηκε την κόρη του.

— Θα την ιδίτε, παιδιά μου, κι εσείς, θα την ιδίτε! φώναζε τώρα στα δυο αδέρφια. Α, πώς ήθελα νάταν εδώ να τη φιλούσα στα μάγουλα.

Ετσι τα δυο αδέρφια θα δειννοσαν την άλλη βραδιά με το γέρο χρυσικό και με την κόρη του. Πραγματικά το άλλο βράδυ, φόρεσαν τα κορμιά τους ούτχα, και μόλις έγειρε ο ήλιος, τράβηξαν για το σπίτι του φίλου τους. Εκεί κάθισαν στο τραπέζι, όπου βρισκόταν μία μπουνάλα καλά σφραγισμένη.

Στο δειπνο βρισκόταν κι η κόρη του χρυσικού, δειλή και συμφορημένη, με τα μάτια χαμηλωμένα και το στόμα σφραγιστό. Μολαταύτα το δειπνο, μ' όλες τις προσπάθειες του χρυσικού, ήταν πολύ σιωπηλό. Ετσι έχασε κι αυτός την πρώτη του ευθύνη και περιορίστηκε να χαμογελάει με στοργή στην κόρη του. Τα δυο αδέρφια δείχνονταν ψυχρά κι ούτε λέξη δεν έλλαζαν ανάμεσά τους. Κι όταν άκουσε γύρω στο σπίτι τους, έπεσαν να κοιμηθούν, χωρίς να βγάλουν μιλιά, αν και ως τότε συνήθιζαν να κουβεντιάζουν για τις διάφορες δουλειές της ημέρας, ως το μεσάνυχτα κάποτε.

Τα δυο αδέρφια αγαπώντουσαν πολύ. Παντού πηγαίνανε μαζί, στον περίπατο, στα πανηγύρια, στο κινήγι. Ήταν λοιπόν πολύ περισσότερο το πως εκείνη τη βραδιά μήτε μία ματιά δεν έλλαζαν. Το φέρομιο τους είχε στενοχωρήσει πολύ το γέρο φίλο τους. Όλη τη νύχτα δέ μπόρεσαν να κοιμηθούν, αλλά στριφογυρίζαν στα κρεβάτια τους κι αναστέναζαν. Ήταν φανερό πως κι οι δυο τους είχαν αγαπήσει τη Βιζελμίνη, την κόρη του χρυσικού.

Μία βδομάδα πέρασε από τότε κι ούτε μία φορά τα δυο αδέρφια δεν έσφιξαν ο ένας το άλλο του χέρι. Καθένας ήταν σκυμμένος στη δουλειά του και σόπαινε.

— Δέ μου είπες, πατέρα, φώτισε μία μέρα το γέρο Έρμανς η κόρη του, πως τα δυο αδέρφια θα τα βλέπουμε στο σπίτι μας κάθε βράδυ.

— Ναι, αποκρίθηκε ο χρυσικός, μα τώρα έχουν όλη μέρα να δουν να μας ιδούν κι αυτό με παραξενεύει πολύ.

— Μήπως έγινε εγώ αίτια να μην πάντων εδώ πέρα; ρώτησε εκείνη απονήρευτα.

Ο γέρος ακούοντας αυτά τα λόγια, αγκάλισε την κόρη του κι έμεινε πολλήν ώρα σκεπτικός.

— Κόρη μου, κόρη μου, φώναζε στο τέλος φιλώντας με τα μαρμαρένια του χείλη το δροσερό μέτωπο της θυγατέρας του. Οι κα-

λόγεροι σ' έμαθαν δίχως άλλο να μισείς τον έρωτα, αλλά σε δασκαλίσαν και πως να του αντίστες; Κοπέλλα μου, πρόσεξε... Άκου τι σου λέει ο γέρο πατέρας σου. Πολύ γρήγορα θα έρωστιασής.

Η Βιζελμίνη κούνησε το κεφάλι της χαμογελώντας, αντί να του απαντήσει.

— Το χαμόγελό σου είχε γλυκό σαν μέλι. Άμποτε να μη γίνη ποτέ μικρό σαν δάκρυ, της είπε ο πατέρας της.

— Αχ! πατέρα, είμαι λοιπόν τόσο όμορφη, ώστε να γίνω δυστυχισμένη μία μέρα εξ αιτίας της αγάπης;

Αυτή τη στιγμή παρουσιάστηκαν μπροστά της τα δυο αδέρφια. Μόλις τους είδε η κόρη, αποσύρθηκε σερνά και τους άφησε μόνους. Τότε ένας απ' τους δυο αδερφούς είπε στο χρυσικό:

— Είδαμε την κόρη σου, Έρμανς, και χάσαμε κι οι δυο τον έρωτα και την ησυχία μας. Πές μας το καθαρά, θέλεις τον έναν από μας γαμπρό σου; Αν ναι, ρώτησε την κόρη σου ποιος της άρεσε καλύτερα κι όποιος κι αν ελε αυτός, θα την πάρη γυναίκα του, λοιπόν κι αποσπείσεις;

Ο χρυσικός τους έσφιξε τα χέρια και τους είπε:

— Σας ζητώ προθεσμία τρεις μέρες για να σκεφτώ.

— Κάμε όπως θές, του αποκρίθηκαν εκείνοι. Μη μας αφήσεις, ωστόσο, να περιμενουμε πολύ, γιατί την αγατούμε όσο δε γινάτ ζεστα.

Την άλλη μέρα ο γέρο Έρμανς έστειλε σ' αδέρφια του ακόλουθο γράμμα:

«Η κόρη μου σ' είδε και τους δυο. Με μεγάλη δυσκολία καθόρθωσα να την κάμω να μου ανοίξη την καρδιά της. Μόλις λοιπόν πώς αγαπάει τον Τριστάνο, σ' όλη της και τον Έρρικο σαν αδελφό της. Σας περιμένω σπίτι για να σ' εσφίξω στην αγκαλιά μου».

Σεβάσαμε να είπαμε πως τα δυο αδέρφια είχαν από πριν συμφωνήσει ανάμεσά τους ότι, ε-ταν θα προτιμηθό ο ένας τους απ' την κόρη, ο άλλος θα φύγη για πάντα. Όταν όμως ο Έρρικος πήρε στα χέρια του το γράμμα του χρυσικού και είδε πως η κόρη αγαπούσε τον Τριστάνο, δεν μπόρεσε να το διαβάσει ως το τέλος. Το πέταξε απάνω σ' ένα τραπέζι και χλωμός σαν το θειάφι, έπεσε κάτω!

Όσοις έβλεπον τον πόνο του, να ζούν οι δυο μαζί άμωμονα σαν πρωτα. Κάθε βράδυ πήγαιναν στο σπίτι του χρυσικού, όπου ο επιχηματισμός άφ-του, ενώ ο Έρρικος προσπαθούσε να φανή ήσυχος και χαρούμενος.

Μία μέρα που τα δυο αδέρφια είχαν βγει για κινήγι, σταμάτησαν σ' ένα ανοιχτό μέρος. Κουρασμένοι όπως ήταν απ' το περπάτημα, ξεπλώθηκαν απάνω στα χορτάρια.

— Τριστάνε, είπε άξαφνα ο Έρρικος, άρχετον καιρό σου τούρκου, αλλά δεν μπορώ να το φυλάξω περισσότερο μέσα μου. Μου ελε αυτό νατο να σ' αφήσω να πάρης γυναίκα σου την κόρη του χρυσικού.

— Αδερφέ μου, αποκρίθηκε ο Τριστάνος, έτσι κρατάς τις υποσχέσεις σου;

— Το ξέρω πως αυτό δεν εινε σωστό, αλλά βλέπεις που έχω καταντήσει. Είμαι σαν το έτοιμοθάνατο. Το λίγο αίμα που έχω σ'ις φλέβες με καίει σαν φωτιά!

— Και νομίζεις ότι δεν πικραίνομαι εγώ βλέποντάς σε σ' αυτήν την κατάσταση; Άλλοίμονο! Όλα τα καταλαβαίνω. Βρίσκες κανένα γιατροκό για τη δυστυχία μας, αδερφέ μου;

— Όχι. Ήθελα όμως να σε παρακαλέσω για ένα πράγμα, αδερφέ μου. Να μην τη στεφανώθης πριν πεθάνω.

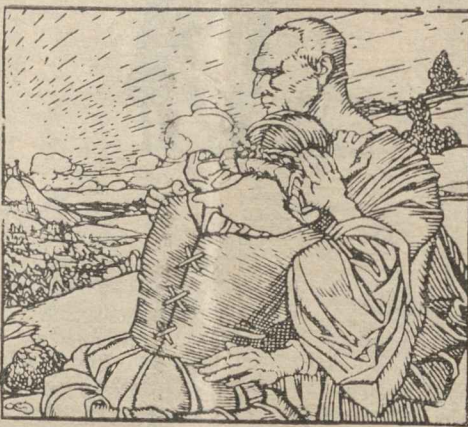
— Πριν πεθάνω; φώναξε ο άλλος.

— Ναι, αδερφούλη μου, γιατί πρέπει να πεθάνω. Σ' εβροχίζω να μου δώσεις το λόγο σου.

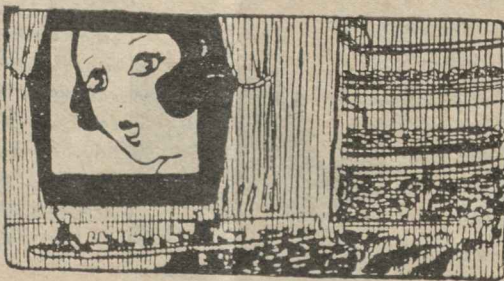
— Όχι, αδερφέ μου, δεν θέλω να πεθάνω απ' απειρία. Θέλεις να σου είπω κάτι που μου παγώνει την καρδιά μόλις το σκεπαστώ;

Και λέγοντας αυτά ο Τριστάνος είδε τη χλωμάδα του θανάτου να απλώνεται στα χείλη του αδερφού του.

— Αγαπημένε μου Έρρικε, του είπε, αντί να σ' αφήσω να πεθάνεις, προτιμώ ν' αφήσω

Ο γέρος αγκάλισε την κόρη του...

Ο γέρος αγκάλισε την κόρη του...

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΙ' ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο Λουδοβίκος 14ος συνήθιζε να λέη ότι, όσους διώριζε κάποιον κι μια θεία, δημιουργούσε έννενα δυσχερησμένους και έναν άρρωστο!...

Η δούκισσα της Όρλεάνης, νύφη του βασιλέως της Γαλλίας, δ-παι πρωτοήγγιστη στη Γαλλία, θέλησε ένα φεγγαρόλουστο βράδυ να πάει έναν περίπατο στον κήπο των Βερσαλλιών.

Ο σκαπός όμως που έφύλαγε στην πόρτα του κήπου την εμπόδιζε να περάσει.

— Άφησε με να περάσω, καλέ μου άνθρωπε, του είπε η δούκισσα. Είμαι η γυναίκα του αδελφού του βασιλέως!

— Μπάρ! είπε με έκκληξη ο στρατιώτης. Όποτε ο βασιλεύς έχει αδελφό;

— Πώς! του είπε τότε κατάληκτη η δούκισσα της Όρλεάνης, δεν το έρωσες αυτό; Πόσον καιρό έχεις που υπηρετείς τον βασιλέα;

— Τριάντα χρόνια!

— Δεν μπορεί λοιπόν ν' άγνοης ότι ο βασιλεύς έχει αδελφό, αφού κάθε φορά που περνάει από την σκοπιά σου είσαι αναγκασμένος να του παρουσιάζεις όλα!

— Ναι, απάντησε ο γρηαός στρατιώτης. Η αλήθεια εινε ότι ο βασιλεύς δεν μπορεί να θυμάται το όνομα του αδελφού... Δεν ζήτησα όμως ποτέ να μάθω για ποιόν γίνεται όλο αυτό το νταβαντούρι, και είν ο βασιλεύς είχε αδελφούς κι παιδιά!...

Ο ποιητής Κρεμπίγιόν έτρεφε μεγάλη αδυναμία στα σκυλιά. Όσα πήγαινε να συναντήσει στον δρόμο του, τα έμάζεβε και τα κοβαλούσε μαζί του. Είτε ήταν δυοφορα, είτε άσχημα, είτε καθαρά, είτε βρώμικα, τα φιλο-ζούσε σπίτι του, με την ίδια πάντα στοργή. Ένω-νούσε όμως να τα μαθαίνει και διάφορα γυναικία.

Όταν κανένα από τα σκυλιά του είχε μαζέψει απ' τον δρόμο δεν μπορούσε να μείνη τα γυναικίματα που τα ζούσε, το έπαινε κάτω από τον μανδύα του και πήγαινε και το εγκατέλειπε στην ίδια γω-νά του ελόμενου απ' όπου το είχε πάρει!...

Πολύ περίεργος ζούσε ο αλχημίστας...

Την κόρη για σένα. Εγώ θα φύγω, θα πάω στην Άμερική.

— Να την πάρω! φώναξε ο Έρρικος. Μή-πως μπορείς να μου χαρίσεις μαζί μ' αυτή και τον έρωτά της; Γι' αυτό πρέπει ένας απ' τους δυο μας να πεθάνει, είτε σε λίγο με άγρια φωνή. Και το τρα-νένο χέρι του άγγισε τη λαβή του μαχαριού του.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Τριστάνος. Ας γίνη έτσι...

Σηκώθηκαν κι οι δυο μηχανικά. Έβγαλαν τα μαχαίρια τους και χύθηκαν ένας απάνω στον άλλον. Έβρεσαν όμως να προφυλάγονται καλά, γιατί κι οι δυο τους συνήθιζαν να γυμνάζονται στην οπλοασία. Μία ώρα δολοφονη χτυπάγονταν. Κάπου-κάπου, εξητλημένοι από την κόπωση, αναπαύονταν για λίγο, ενώ το αίμα έτρεχε κατακόκκινο απ' τις ανοιχτές πληγές τους.

Σε μία στιγμή άκουσαν τον ήχο μάς χαμπάνας και σταμάτησαν. Ο ήμος έγρανε στη δούση του κι οι τελευταίες άτιδες του γλυστού-σαν μέσα από τα έλατα. Απάνω στο χώμα το σκεπασμένο με ξερά φύλλα, τα χορτάρια λήγαν από την αύρα και τα πουλιά χαροτόπουν τη νύχτα με το κελάδμά τους.

Ο Τριστάνος γύρισε το κεφάλι του κι είδε στην κοιλιά του και πα-ναυό της πόλης που διαγράφονταν άμυδρά μέσα στην ομίχλη... Συγκινημένος τότε προχώρησε ένα βήμα προς τον αδερφό του και τού-παισε το χέρι. Την ίδια στιγμή τον έπιασε μία θανάσιμη κοίραση, ανώμαλη απάνω σ' ένα δέντρο, ή πλάτες του γλυστούσαν στο ροζά-ροχο κορμό κι έπεσε κάτω.

Ο Έρρικος παρακολουθούσε με φρίκη τον αδερφό του που κα-τέβαλε τις τελευταίες του προσπάθειες για να συγκρατηθί στη ζωή. Θέλησε να πάη να τον σηκώσει, μη ούτε κι αυτός μπορούσε τώρα να στήσει. Καταμαρμαρωμένος κι έκενός έτρίλιζε σαν μεθυσμένος.

Εκείνη τη στιγμή, από το βάθος της κοιλά-δας, μέσ' στο σούρουπο, μία σιαά φάνηκε να τρέ-χει προς το μέρος τους. Επέρασε το λόφο κι έ-ταν πλησίασε τα δυο πληγωμένα αδέρφια, ξεχώ-ρεσαν τη μητέρα τους. Ναι, ήταν η ίδια η μάνα τους...

Έτρεχε κοντά τους λαχταρισμένη. Και τη στιγμή που βρισκόταν λίγα βήματα μακριά τους, ο Έρρικος, που έμεινε ακόμα όρθιος, μετα-κινήθηκε, με μεγάλο πόνο, από τη θέσι του κι έ-πεσε στην αγκαλιά του αδερφού του, που κοίτον-ταν έσπλωμένος κάτω. Κ' έτσι, βουτηγμένοι στα αίματα και στα δάκρυα, ξεψύχησαν κι οι δυο μα-ζί αγκαλιασμένοι σφιχτά!...

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο Δεληγιάννης άρραβωνιασμένος. Γιατί διέλυσε τον άρ-ραβώνη. Σιωπή και μυστήριο. Έπι τέλους έμεινε. Δεν ε-χε τό θάρρος να παντρευτεί. Τα... βάρη του γάμου. Ή άπεραν-τη μνήμη του Δεληγιάννη. Το σύμβολο του Δεληγιάννη-κού Κόμματος. Το κορδόνι. Πιταίρες, ε-φής του μέλ-λωντος, κλπ.

Ο Δεληγιάννης έπέρασε κάμποσον καιρό τη ζωή του άρραβωνια-σμένου. Θάχε πατήσει τότε τα σαράντα και ήταν ένας τέλειος άντρας, κάπως αδύνατος, λάβαινε δέ πάντα μέρος σ' ευθύμιες συναναστροφές και διασκέδασεις. Όταν έτύχαινε όμως να τον ρωτήσουν για το λόγο της διαλύσεως του άρραβώνος του, τηρούσε επίμονη σιγή. Κάποτε δ-μοκ σε μία έκδρομή που έκαμε μαζί με άλλους φίλους του και με με-ρικές κυρίες στην Όλιμπία, επάνω στο γλέντι, έκαμε πρόποση. Ήταν το γάμο, συνιστώντας στους αγάμους... να παντρευτούν.

— Εσείς όμως γιατί δεν παντρεύτηκες, κύριε πρόεδρε; τον ε-ρώτησε έξαφνα κάποια κυρία της συντροφιάς.

— Θέλετε να το μάθετε; απάντησε ο Δεληγιάννης. Ήμιον λοιπόν άρραβωνιασμένος από καιρό, όσο πλησίαζε όμως η όρισμένη ημέρα του γάμου, τόσο έγανα το θάρρος μου.

— Υπήρχε κανείς ιδιαίτερος λόγος;

— Κανένας απολύτως. Με δυσκόλευε μόνον το ότι η μέλλουσα σύ-ζυγός μου ήταν αρκετά εϊταφής, ενώ εγώ ήμιον ισχνότατος. Αυτό ήταν μονάχα που μ' έκανε ν' αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να βαστά-ξω τα... βάρη του γάμου! Και όπως βλέπετε διέλυσα τον άρραβώνα κι έμεινα άνυπαντος.

Είπε γνωστόν επίσης ότι ο Δεληγιάννης στη νεανική του ηλικία, έαυτε του δινόταν εύκαιρία, έ-γοαφε στίχους και διάβαζε ποιήσι. Το είδος της ποιήσεως που προτιμούσε ήταν η οάτιρα και εινε βέβαιον ότι έχει γράψει ασυναίκα ποιήματα. Δυστυ-χώς όμως δεν μας έμεινε κανένα δείγμα της ποιή-σεως του άειμνηστου πολιτικού, ίσως επειδή τα έ-ξηφάνισε ο ίδιος προ του θανάτου του.

Ο Δεληγιάννης είχε άπεραντο μνημονικό και ήταν πάντα έτοιμος να δώσει κάθε είδους πληρο-φορίες.

Όταν τον έπεσκέφθη κάποτε ο νεαρός γυνός ενός παλιού φίλου του, ο Δεληγιάννης άρχισε να του μιλάει για τον πατέρα του, αναφέροντας μάλ-στα όρισμένες λεπτομέρειες απ' τη ζωή του, τις όποιες ούτε το παδί του δεν έγνοριζε.

— Απορώ, κύριε πρόεδρε, του είπε ο νέος, πως μπορούίτε να θυμάστε για τον πατέρα μου τόσα πράγματα.

— Μην παραξενεύεστε μ' αυτό, φίλε μου, του αποκρίθηκε ο Δε-ληγιάννης. Ο πατέρας σας ήταν φίλος μου και σ' εβραβόνω πως κι εσείς αν συνδεδεμένοι να είσαστε φίλος του πατέρα σας κι όχι γυνός του, θα θυμόσαστε το καθετί, όπως κι εγώ που σ' ε-βραβόνωμια τώρα.

Ο Δεληγιάννης ως σύμβολο του Κόμματος του είχε το περίφημο κορδόνι, του οποίου τον όρισμόν έδωσε κάποτε ο ίδιος ως έξης:

— Κορδόνι εστίν ή διά νηματουργικού προϊόντος παράστασις του αξιώματος «Έν τη ένώσει ή ισχύς».

Πως έπεκράτησε όμως το όνομα αυτό;

Λέγεται ότι σε κάποιο λόγο που έβγαζε στας διαδηλώσεις την πα-σαιμένη των έλλογων απ' το σπίτι του της οδού Ζήνωνος, τέλειωσε μ' αυτόν τον τρόπο:

— Πρέπει να ψηφίσετε το συνδυασμό μας «ε-ο-ο-ο-ο-ο», όπως λένε.

Σχετικώς μάλιστα δηγοίνται και το έξης χαριτωμένο ανέκδοτο: Σε κάποια έκλογική άναμνημοσύνη, ένας πιταίρας, όδω χρόνων κατώφλωσε να τουτώση μέσα στην αίθουσα, ήταν ο Δεληγιάννης μι-λούσε με τους φίλους του και να φτάση ίσως το γρηαίο πολιτικό.

Ο Δεληγιάννης βλέποντάς τον, διέκρινε τη συννημία και τον έρω-τησε περίεργος:

— Τι ζητάς εδώ μέσα, φίλε μου;

Ο μικρός στην άρχη τάχα, δεν άφησε δ-μως να συνέλθη και να το βάλλη στα πόδια φω-νάζοντας συγχρόνως:

— Κορδώνωρος!

Κι ο Δεληγιάννης γυρίζοντας προς τους φί-λους του γυνός είπε χαμογελώντας θριαμβη-τικά:

— Τον βλέπετε; Ορίστε ένας ψήφος του μέλ-λωντος!

Ο γέρος αγκάλισε την κόρη του...

Ο γέρος αγκάλισε την κόρη του...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

«Ο κ. Μοντιμερσόν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία χειρονομία όργης.

— «Α, μη θυμώνετε, αιδέντα μου. Η σχέση μας δεν κόβεται έτσι εύκολα. Τα χέρια σας είναι κόκκινα σαν τα δικά μου.

— Αυτή η αναίδεια θα σου στοιχίσει πολύ ακριβά, έθνηγρήθη ο Κοντστάυλος μέσα απ' τα δόντια του.

— Ακούστε με, έξοχότατε. Απ' τη στιγμή που πιστεύατε ότι το μυστήριο θάφτηκε για πάντα στον τάφο του κόμητος Καντάλ, δεν ήμουν για σας παρά ένας ένοχλητικός ύπηρέτης. Όταν θέλησα να γίνω μαθητής του Αμβροσίου Παρέ, δεν μ' έμποδισατε σχεδόν καθόλου.

— Όμως σε ξανατίηρα πάλι.

— Με πήρατε γιατί άρχισατε να μ' έχετε ανάγκη. Όλοι ύσους πήρατε για να μ' αντικαταστήσουν, σας έπρόδιναν, ενώ για τη δική μου την άφοσίωση δεν είχατε καμιά αμφιβολία. Με είδατε με τα όπλα στο χέρι και έστερετε καλά τι αίμα έτρεχε στις φλέβες μου. Με πήρατε τέλος γιατί έρωθήκατε μήπως φανώ κάπως αδιάκριτος στα μυστικά σας. Είπε αλήθεια αυτά ή δεν είπε;

Κακούργε!... φώναξε με μανία ο Κοντστάυλος.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Ροβέρτος, χωρίς να χάσει καθόλου την άταραχία του, στην σημαντική περίπτωση σας είμαι πλέον απαραίτητος από κάθε άλλη φορά. Τώρα όμως δεν θα περιοριστώ ύπως και στο παρελθόν σε μάταιες ύποσχέσεις και άπαιτητες ελπίδες! Όχι.

Ο Κοντστάυλος ακούγοντας τα λόγια αυτά ηρώθηκε άπάνω και φώναξε με δυνατή φωνή, που προσπάθησε να της δώσει όσο περισσότερη μεγαλειότητα μπορούσε:

— Φτάνει κύριε, ως αυτού, μην εξακολουθείς! Θεωρείς άπαιτητες τις ύποσχέσεις ενός Κοντστάυλου της Γαλλίας και με κατεβάζεις ύσως το μπόλι σου, νομίζοντας ότι δεν μπορώ να κάνω χωρίς σεένα!... Νά φωνές λοιπόν άμέσως απ' εδώ!... Είμαι άνώτερός σου και μην έχεις κανένα φόβο ότι θα τιμωρήθης. Σου δίνω εύκοιότεσες όφες προθεσμία για να εγκαταλείψης το σπίτι μου. Κάμε τους λογαριασμούς σου κ' έλα να σε πληρώσω. Χαίρετε!

Ο Ροβέρτος ακούγοντας αυτά τα άποφασιστικά λόγια, που τον έχτυσαν σαν κεραυνός, τάχασε. Δεν περίμενε μία τέτοια άπάντηρη. Στην άρχή προχώρησε προς την πόρτα, άτάραχος φαινομενικά, κ' έτοιμάστηκε να βγεί, αλλά την τελευταία στιγμή μετενόησε και γυρίζοντας πίσω με βήματα άργά, γονάτισε μπροστά στον Κοντστάυλο και είπε:

— Έστο, θ' αναχωρήσω, αιδέντα μου. Ποτέ όμως δεν εινε δυνατόν να λησμονήσω τις εύεργεσίες που μου έκαμιατε. Πριν φύγω από κοντά σας, θέλω να φανώ πιστός και άφοσιωμένος ύπηρέτης σας. Αν είχατε την ύπομονή να με ακούσετε ως το τέλος, θα παραδεχόσαστε ότι έχετε άξια την άνάγκη μου. Αλλά δεν είστε σε θέση να μαντέψετε το νέο κίνδυνο που σας απειλεί και που εινε ο μεγαλύτερος όλων.

Ο γηραιός μεγιστάν φαίνεται ότι άλλαξε διάθεσι έντομεταξύ γιατί ξαφνικά μαλάκωσε και είπε:

— Λέγε λοιπόν, τί έχεις να μου πής; Σε άκούω.

— Λοιπόν, εκλαμπρότατε, ο Προφήτης, ο Ιωάννης Βιλανδρόφ, μόνος του δεν μπορεί να κάνει τίποτε. Η περιγραμμή που έκαμα μπροστά σας ήταν ο μόνος τίτλος του και ή μόνη δύναμής του. Τώρα δεν του μένει παρά ένα πράγμα μόνάχα.

— Ποιό;

— Να σας δολοφονήσει.

— Θα καταφύγης σ' αυτό το μέσον;

— Γιατί όχι; Σεχνάτε όμως και κάτι τι άλλο. Αν σ' αυτόν τον έγχθρο προσετίθετο και δεύτερος, αν έξαφνα ο κόμης Καντάλ έδωγανε απ' το μνήμη του...

— Αυτό εινε έντελώς άδύνατο, είπε.

— Ας το παραδεχθούμε όμως για μία στιγμή ως γεγονός. Αν λοιπόν ο κόμης Καντάλ, φαστανάτος κ' έκανε συμμαχία με τον Ιωάννη Βιλανδρόφ, άραυό μάλιστα εινε κ' οι δυο Ούγενότος, τί θα γινόταν τότε;

— Ο Θεός να μάς φυλάξη από τέτοιο πράγμα, άγαπητέ μου. Εύτυχως όμως δεν συμβαίνουν τέτοια θαύματα στην εποχή μας.

— Και όμως, αιδέντα μου...

— Έ, τί;

— Ο κόμης Ράλφρος Καντάλ ξη.

— Αδύνατο.

— Ή και βασιλεύει, όπως έσεις κ' έγώ

— Μά πως τοιμάς, κατεργάση, να μου λάνης τέτοια άστεία;

— Σας έπαναλαμβάνω ότι ξη, εκλαμπρότατε.

Ο Μοντιμερσόν γλώφισε στην άρχή κ' έπειτα άρχισε να γελάει δυνατά.

— Τον είδα κρεμασμένο! έφώναξε.

— Ναι, αλλά δεν είδατε τον δήμο να τον Σεκομήθι απ' την άρχή και να τον πηγαίνει στον πύργο, στα διαμερίσματα του Αμβροσίου Παρέ. Δεν είδατε ύστερα το μεγάλο χειρόφτυρο, ενώ έτοιμάζονταν να σχίσει το σώμα του κρεμασμένου, να άναψήδη απ' την έκπληξη του βλέποντας ότι στην πρώτη χαρακιά του νυστεριού ο νεκρός άνοιξε τα μάτια του και σηκώθηκε!

— Ω, διάβόλε! Μά πως στην όργη μπορεί να γίνει τέτοιο πράγμα; Πού άκούστηκε να ξαναζωντανεύει πεθαιμένος; έρωθήκατε παραρμήεις; ο δονς παρατηρώντας το κατάζυλιο πρόσωπο του Βερνάρδου Ζαβού, που ζούσαν ακόμη μπρός του.

— Κι όμως έτσι εινε, εκλαμπρότατε.

— Κ' είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— Βεβαίωτατος. Είδα με τα μάτια μου τον κόμητα Καντάλ, ο οποίος μίλησε μπροστά μου στον Αμβροσίο Παρέ. Ο δέ πρώην διδάσκαλός μου μου διηγήθηκε έπειτα τις λεπτομέρειες της παραδόξου ταύτης νεκροαναστάσεως.

— Α! Έξαινος ο Αμβρόσιος Παρέ, ο καταραμένος νεκροσιχτής! Γιατί να μην τον κρεμάσουν όταν τον είχα στον πύργο Ταλειόνι; Τι να κάμω τώρα, Θεέ μου, τί να κάμω!

— Σερετι σε τί δύσκολη θέση βρέκαστε αυτή τη στιγμή;

— Ροβέρτε! είπε ο Μοντιμερσόν σηκώνοντας άπότομα απ' τη θέση του, αναρωριζό ότι ως τα σήμερα δεν έέρθηκα άπέναντί σου όπως έκαπε και είχατε το δικαίωμα να θεωρείς τις ύποσχέσεις μου άπαιτητες. Τώρα όμως σου δοκίμασα στην τιμή μου, ότι θα εκπληρώσω άμέσως ότι σου έποχευό. Σάσε με απ' αυτούς τους δυι άνδρες που και όταν ένηλικιωθή ο βασιλεύς, θα σε συγκαταλέξω ενάν τάζην των ενέγων. Και έπειδή ή ενέγενεια πρόχει να συνοδεύεται από τον πλοίο, θα σου δωρήσω άρθρονες γαίες. Σου άρρούν αυτά; Τι λές, θα με σώσης;

— Μάλιστα, εκλαμπρότατε. Η σωτηρία σου θα εινε και σωτηρία δική μου. Αλλά...

— Μήπως έχεις αμφιβολίες ως προς την εκπλήρωση της ύποσχεσής μου;

— Κάθε άλλο, εκλαμπρότατε. Θέλω να πω μόνον ότι αν μου δινάτε και γρατώς τις ύποσχέσεις που μου έδωκατε από όλίγον, θα εργάζοιμην με περισσότερο ζήλο και διάθεσι. Η ζωή, βλέπετε, εινε πολύ σύντομη κ' αν λείπετε έσεις, τα παιδιά σας δεν θα είχαν αντίρρηση να εκπληρώσουν τις ύποσχέσεις σας, έφ' όσον θα ήταν γρατές.

— Θέλεις λοιπόν να σου δώσω μία έγγραφο διαβεβαίωση γι' αυτό;

— Θα ήμουν δούλος σας ταπεινότερος, αν μου έκάνατε αυτή τη χάρι.

— Καλά. Δίχρη έχεις. Φέρε μου πέννα και μελάνη και σύνταξε μόνος σου το έγγραφο.

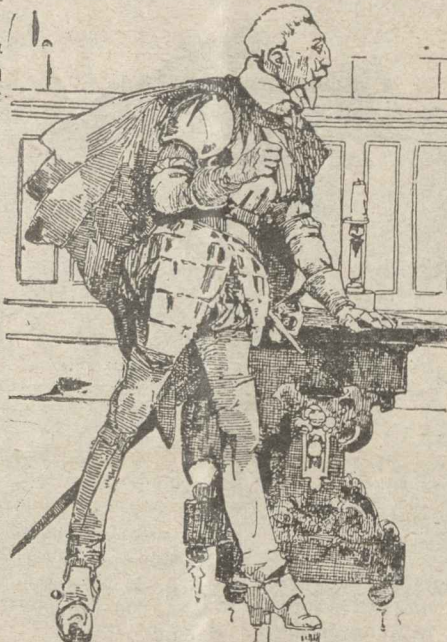
Μία άστατος άγρίας χαράς πέρασε τότε απ' τα μάτια του Ροβέρτου, ο οποίος έσκέφθηκε ότι έτσι δεν θα κρατούσε πια στο χέρι του μία άπλη ύπόσχεσι, αλλά και την άμολογία της έννοχής του δικούς στη δολοφονία του μαρκασιόν.

Πήρε κατόπιν μία περιγραμμή κ' έγγραψε τα έξης:

«**Ημείς Άννας Μοντιμερσόν, δονς και Κοντστάυλος της Γαλλίας ύποσχομέθα δια της παρούσης εις τόν πιστόν και άφοσιωμένον γραμματία μας κ. Ροβέρτον Κερ να έγγραψοιμεν αυτόν εις την τάζην των ενέγων άμα τη ένηλικιώσει του βασιλεύς, και ύποχεομέθα επ' όνόματι ημών τε και των νιών μας να τφ χορηγήσωμεν δωρεάν γαίαις δια τας σημαντικές ύπηρεσίας, ως παρέσχεν εις το κρέας και εις ημάς, εν καιρώ πολέμου και ειρήνης.**

Μόλις έτελείωσε το έγγραφο ο Ροβέρτος, το διάβασε μεγαλόφωνα. Ο Κοντστάυλος έμεινε σήμματος ως προς το περιεχόμενον, το υπέγραψε και το έσφράγισε με την επίσημη σφραγίδα του όικου του.

(Ακολουθεί).

— Κακούργε! φώναξε με μανία ο Κοντστάυλος.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στα νερά του Αργολικού μ' ένα Αγγλικό δίκροτο. Η δεσποινίδες Καρμπούνη και η Βαυαρέζα μητέρα τους. Ο Μπουντούρης και η Αμκλίζ. Φένος Αγγλου ναύτου στο Ναύπλιο. Ο σερ Φίνλαιν και το κωμικοτραγικό πάθημά του. Ο άρχιστράτης Τσώρτς. Η ιδιόρρυθμη ζωή του, κλπ. κλπ.

ΙΣ το περασμένο φύλλο έδώσαμε μερικά κομμάτια από τις «Αναμνήσεις ενός διπλωμάτου», που αναφέρεται στην Έλληνική ζωή του 1863. Ο Αγγλος συγγραφέας σερ Ουάτιος Ρούμπολντ διηγείται και άλλα περιεργα από τη διαμονή του στην Ελλάδα.

Κατά το Γενάρη του 1863, γράφει, συνόδευσα τον πρεσβευτή μας Σκάρλετ και τη χαριτωμένη κόρη του σ' ένα ταξίδι που βάσταξε δέκα ημέρες, με το όραδο εκείνο παλαιό δίκροτό μας, τη «Βασίλισσα». Οι Σκάρλετ είχαν πάρει μαζί τους δυο νεαρές και πολύ όμορφες Έλληνες κοπέλες τις δεσποινίδες Καρμπούνη, ή όποιες μαζί με τον πατέρα τους είχαν έλθει στην Ελλάδα.

Την καταφύγιο στην Πρεσβεία μας, κατά τις άγριες ημέρες της Έπαναστάσεως. Ο Καρμπούνης ήταν άφοσιωμένος Όθωνιστής. ή δε γυναίκα του, Βαυαρέζα την καταγωγή, είχε ρθή στας Αθήνας με τη βασίλισσα Αμαλία. Ήταν άλλοτε πολύ άγαπητή στο Παλάτι και είχε την ιδιαίτερη εμπιστοσύνη της βασίλισσας. Έπομένως όλη ή οικογένεια Καρμπούνη ήταν μισητή από το λαό και δεν μπορούσε να περική τον έαυτό της άσφαλ ή μετά την άναχώρησι των βασιλέων, τους οποίους μάλιστα ή κυρία Καρμπούνη είχε ακολουθήσει στην έξορία.

Χάριν της δικαιοσύνης εινε άνάγκη να πούμε ότι οι Έλληνες άδίκησαν τους πρόφους των βασιλέων. Ο Όθων και ή Αμαλία άγάπησαν την Ελλάδα, συνεμερίστησαν τους πόθους της Φυλής και ζούσαν με το όνειρο να καθίσουν μία μιση στο Θρόνο του Βυζαντίου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του ότι ή ιδέα αυτή έναρριζόσσε στις σκέψεις της Αμαλίας και του Όθωνος, που έδωσε ο Μπουντούρης, ένας από τους δραστήσιμους και έξυπνότερους Έλληνες πολιτευμένους...

Ο Μπουντούρης είχε σπουδάσει στην Αγγλία, μάλιστα τέλεια τ' Αγγλικά κ' ερότάνε συχνά στην Πρεσβεία μας, φέρνοντας τα νέα της ημέρας... Ο Μπουντούρης, καθώς πολλοί συνάδελφοί του, ήταν άπαισιόκατος προς την Αλή, ενώ στην άρχή επήγαγε συχνά στο Παλάτι. Περιέργη εινε ή άφορη που τον έκανε να γίνη έχθος των βασιλέων. Έπρόκειτο να δοθή χορός στα Ανάκτορα και έπειδή οι φίλοι του τον έπειράσαν λέγοντες τον πως θα έκανε θλίβεση γι' αυτό εκεί, τώρα που ή βασίλισσα είχε άποσεί απ' αυτόν την εινιά της, ο Μπουντούρης, τοιμηρός όπως ήταν, έστοιχημάτισε ότι ή Αμαλία (με την οποία συχνά είχε χορεύει ενωπαισώς χορούς) θα δεχόταν να χορέψη μαζί του και σ' εκείνη την περίπτωση...

Η βασίλισσα τρελλανότανε για το χορό. Η χορευτικές βεγγέες της γινόταν πάντοτε κατά τον Γερμανικό τρόπο και τελείωναν με ένα κοτίγιόν, στο όποιον λάβαινε μέρος και ή ίδια. Ο Μπουντούρης, που ήξερε τη λεπτομέρεια αυτή, κατέστρωσε αναλόγως τα σχέδιά του. Όταν ήρθε ή σειρά της γνωστής χορευτικής φιγούρας, κατά την όποιαν δυο χορευτά οδηγούνταν μπροστά σε μια κυρία και αυτή εινε ύποχρεωμένη να διαλέξη έν' από τα λουλούδια, τα ζώα ή τ' άλλα πράγματα, τα όνόματα των όποιων παίρνουν οι χορευτά, ο Μπουντούρης τα εκάταφερε να τόν οδηγήσουν μπροστά στη βασίλισσα μαζί μ' έναν άλλο κούφο.

Η κυρία, ή όποια κρατούσε τον Μπουντούρη από το μπράτσο, έκανε μία βαθειά ύπόκλησι και ρώτησε τη βασίλισσα:

— Τι προτιμά ή Μεγαλειότης Σας, τη Θεσσαλία ή τη Μακεδονία;

— Τη Μακεδονία! άπάντησε ή βασίλισσα χωρίς γά διατύπηση (δηλαδή τ' όνομα που είχε πάρει για τη φιγούρα ο Μπουντούρης). Και άμέσως ο πορθηός Μπουντούρης άρταξε τη βασίλισσα κ' έστρεβίλισε μαζί της θοιμαμενικά μέσα στην κατάφωτη σάλα... Όταν δόνα;

— Χάρις στις τρεις δεσποινίδες Καρμπούνη, συνεχίζει ο Αγγλος συγγραφέας, και χάρις στη φιλοξενία του πλοίαρχου Χίλλναρ της «Βα...

σίλωσης» έκάνανε ένα διασκεδαστικότατο ταξίδι, έπάνω σε θάλασσα-γαλή και κάτω από τον όραότερο ορανό του κόσμου. Έπισκεφθήκαμε πρώτα τον Πόρο και τον παλαιό του Ναύσταθμο κ' έπειτα έπήγαμε στο Ναύπλιο, από το όποιον εκάνανε έκδρομής στο Άργος και στας Μυκήνας.

Στο μόνο δυσάρεστο έπεισόδιο μας συνέβη στο Ναύπλιο, όπου ένας δυστυχής ναύτης του πλοίου μας έπασσε καννά με τους βαρκαδόρες και τον έσοκόσαν. Στο λυπηρό αυτό γεγονός δεν ήπληξ; καμιά πολιτική άφορη, αλλά για να δάσουμε στους Έλληνες να καταλάβουν καλά πόση άξια έδινανε στη ζωή των ανθρώπων μας, έθάψαμε το φτωχό μας ναύτη στο νεκροταφείο την άλλη μέρα με μεγάλη πομπή. Ο πλοίαρχος Χίλλναρ, που είχε πολύ έξοργισθή για το φονο έκείνο, διάταξε να γίνη πολεμικός συναγερωός τα μεσάνυχτα και κατατόμασε όλη την πόλη. Όσοι άπήλυσαν την αμφιβολή ένχωρίστη να τύχουν έπαχον σε μεγάλο πολεμικό πλοίο, κατά το διάστημα τέτοιου συναγερωμού, καταλαβαίνουν πού έντίπασι έκανε στους δυστυχημένους Ναυτικούς, οι όποιοι έξέστησαν από τις έδωδαριζίες των κανονιών μας και χωρίς άλλο θα ένόμισαν ότι τούς έδωδαριζαμε για να τιμωρήσουμε το έγκλημα που είχε γίνει την περασμένη μέρα!

Σχετικώς με την περιέργη εκείνη ύπόθεσι του Αγγλου άνατοχού των «Γάμψ» Φίνλαιν, ο όποιος, νομίζοντας ότι άπάγει την όραία Έλληνίδα, βρήκε στο κασόνι την άσχημη άδελφή της (ιστορία που τη διηγήθήκαμε στο περασμένο φύλλο) ο συγγραφέας συμπληρώνει ως έξης τις πληροφορίες του:

«... Ο Φίνλαιν αυτός ήταν ένας από τους θεμιωτέρους φιλέλληνες, έπολέμησε για την ανεξαρτησία τους και κατόπιν έγγραψε μία ένδιαφέουσα ιστορία για την Ελλάδα... Ο γάμος του με την κόρη του πλοισίου Έλλινος έμπόσον έλέσθη έπάνω σ' ένα Αγγλικό πολεμικό πλοίο, τον Βόσκορο, και με όλη την άπογοιμένη που δοκίμασε στην άρχή ο ρομαντικός έραστής, άρώτερα βρήκε στο πρόσωπο εκείνης, που έορίχτηκε τόσο τοιμηρά στην αγχαλιά του, μία σύντοφο πιστή και άφοσιωμένη...

Η κυρία Φίνλαιν έζησε άρεκέτα χρόνια μετά το θάνατο του άντρός της, και κατοικούσε σ' ένα γραμικό παλίστο των Αθηνών, στο άρχαιότερο Τουρκικό μέρος της πόλεως, στους πρόποδες της Ακροπόλεως.

στην ίδια συνοικία όπου είχε κατοικήσει και ο Έβρον. Στο σπίτι αυτό ο Γεώργιος Φίνλαιν είχε τελειώσει τις ημέρες του, και ή γυναίκα του, που ελάτρενε τη μνήμη του, δεν ήθελε ν' αποχωρήσει από τον τόπο αυτό των άναμνήσεών της. Ζούσε περιγκλωμένη από τον πλοίο των βιβλίων του και των χειρογράφων του. Έγνώρισα προσωπικώς τη χήρα του σημαντικού μου. Η κυρία Φίνλαιν είχε το μακάριο και λιγνοκάτωτο τύπο της λεβαντινής, με όμοια μελαχρονό και στοργικά ματάκια, πολύ άπλη και χωρίς άδεισιές γυναικά, ή όποια δεν είχε παρά περιωρισμένες γνώσεις του κόσμου τούτου και μόλις καθόσθονε για μιλη λίγα άσυνάφτητα Αγγλικά.

Θυμάμαι έμμεσις ότι κοντά στο σπίτι του Φίνλαιν κατοικούσε ένας άλλος φιλέλληνας, ο στατηγός σερ Ριχάρδος Τσώρτς.

Ήταν επίκαιρο κίτω άγγλονάτης, όταν έγω έφθασα στο 1862 στας Αθήνας. Ο νέος βασιλεύς Γεώργιος Α' τον έκτιμούσε ιδιαίτερος και του είχε δώσει τον επίτιμο βαθμό Άρχιστράτηγου του Έλληνικού Στρατού... Είχε ζήσει μεταξύ των Έλλήνων σαράντα χρόνια, άραυό έπολέμησε άνδρείως για την ελευθερία τους.

Ο σερ Ριχάρδος Τσώρτς είχε νοικιασμένο ένα μεγάλο έτοιμόοικο σπίτι, που ήταν ιδιοκτησία του γείτονα του Φίνλαιν. Το σπίτι αυτό έγχοριζε άμέσως από τ' άλλα για τον ψηλό και σαφό Τουρκικό πύργο της στέγης του, που έπρεπε την ημέρα του μεγάλου έκτατου σεισμού και κατέσπερε και τας θήβας!... Μπροστά στο σπίτι άπλώνονταν μία μεγάλη αυλή, με μία θεορατή μινια στη μέση. Και εκεί σ' αυτή τη γωνιά, ο κομψότερος, αυτός των παλαιών της έπαφης του περονός τις ημέρες του, έχοντας για σύντροφο ένα παλιό Έλληνα ύπαισιότη του, με πληρη στολή άρματούκη και μεγάλη μινια...

Ο σερ Τσώρτς διατηρούσε τις δραστηριές Αγγλικές συνήθειες του. Έλήγαμε έρωτες κάθε πρωί στο φάληρο κ' έκανε μεριές βουτιές στα γαλάζια νερά του κόλπου, πριν γευματίσει.

Ο Τσώρτς άπέθανε στην Αθήνα και έτάφη στο παλιό Αγγλικό νεκροταφείο.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΞΕΠΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια
εκ του προηγούμενου).
— Έχει τι είναι; ρώτησε.
Κανένα μυστηριώδες...
— Ο Λαμέρ στενοχωρή-
θηκε.
— Ναί... βέβαια... η-
θύρισε.
— Η 'Ιωάννα άντελήφθη
την στενοχωρία του κ' η γυ-
ναικία της περιέργεια φούν-
τωσε.
— Γιατί τόχτες σκεπάζει;
ρώτησε.
— Ά, δεν είναι τίποτε το

σπουδαίο, απάντησε αδιάφορα ο Λαμέρ.
— Θα είναι κανένα γυνίκο, είπε η βαρώνη.
— Ναί... δηλαδή όχι... όχι...

— Μά γιατί άνησυχείτε έτσι; Οί ζωγραφικοί πίνακες γίνονται
για τα μάτια όλου του κόσμου. Είναι και αυτοί σαν τα έργα των λο-
γίων. Έμπρός, λοιπόν... Σε θαρρώ και δείξτε μου τον πίνακα σας
αυτόν. Είναι άνωτόμηση να τον θαυμάσω. Θάνα άσφαλώς κάτι το
έξαιρετικό...

— Ο Λαμέρ έδισταξε...
Μά έφτασε ένα κτύπημα, ένα μονάχα βλέμμα της 'Ιωάννας, γιά
να τον άναγκάσει να την άπακούσει. Προχώρησε στον πίνακα και τρά-
θησε το βελούδο πουχε οίξει επάνω σ' αυτόν.

Αυτό έφτασε.
— Η 'Ιωάννα είδε την εικόνα, μία κραιάνη ξεφύγξε από το στόμα
της, τα πόδια της λήγισαν και θα σωριάζονταν κάτω, αν ο ζωγράφος
δεν πρόφτασε να την άρπάξει στην άγκυλιά του.

— Κυρία... κυρία βαρώνη, ηθύρισε ταραχμέ-
νος, συγχωρημένος, τι έχετε;
— Η 'Ιωάννα προσάπθηκε να συνέλθει, να κρα-
τηθή στα πόδια της, μ'ά δεν μπόρεσε.

— Ο Λαμέρ την μετέφερε και την έάλωσε μα-
λακά σ' ένα ντιβάνι.
— Ο μικρός της είχε τρομάξει.

— Η βαρώνη άπλωσε το χέρι της και του χά-
ιδεψε το κεφάλι.
— Ο ζωγράφος έστεκε μπρός της σαστισμένος.
Τώρα δεν άμφέβαλε πιά καθόλου. Η γυναίκα
πούχε έρωτευθή τον ξάδελφό του, ήταν ή βα-
ρώνη Μορσεζάν...

— Έξαφνα έτρεξε στα βάθη του άτελιέ του κ'
έφερε στη βαρώνη ένα λικέρ. Της τόδωσε, ενώ
το χέρι του έτρεμε. Δεν το μπόρεσε να της μιλήσει,
να της πη τίποτα. Την ρώτησε μόνον:

— Είσαυτε καλύτερα τώρα;
— Η 'Ιωάννα τον κούταξε βαθεία στα μάτια
και τού είπε:

— Γιατί το έκάματε αυτό;
— Ο Λαμέρ τάζασε.
— Κυρία... έτραύλισε.
— Η βαρώνη έστέναξε και κούνησε το κεφάλι
της λυπημένα.

— Τα μάτια της είχαν βουρκώσει.
Τον κούταξε πάλι με καλωσύνη, με ειλικρίνεια
και τού είπε:

— Γιατί;
— Ο Λαμέρ θέλησε να πη κάτι, να δικαιολογη-
θή. Μά ή 'Ιωάννα τον διέκοψε:

— Έλάτε, φίλε μου, μ'ην προσποιείσθε. Γιατί
επιμένετε; Το έκάματε σκοπίμως, δεν είναι έτσι;
— Ο Λαμέρ χαμήλωσε το κεφάλι του.

— Είχε μετανιώσει.
Τού χόχταν να πει στα γόνάτα της και να
της ζητήσει συγγνώμη.

— Η 'Ιωάννα χαμογέλασε, πικρά θλιμμένα.
— Θέλετε να μάθετε το μυστικό μου; τού
είπε.

— Εκείνος δεν απάντησε τίποτα.
— Έ, λοιπόν, ναί... Ήμουν άκόμα παιδί... Η
καρδιά μου ήταν ελεύθερη... Γνώρισα τον ξά-
δελφό σας και τον αγάπησα. Τον αγάπησα πραγ-
ματικά, με ειλικρίνεια...

— Σόπασε γιά μιά στιγμή και τον κούταξε στα
μάτια.
— Επειτα τον ρώτησε:
— Άμφιβάλλετε γιά ό,τι σας λέω;

Τα χείλη τους ενόθησαν πάλι σ' ένα
φιλή άτελείωτο...

— Ό, όχι... όχι, δεν άμφιβάλλω καθόλου, σας πιστεύω... ά-
κούθησε ο Λαμέρ.
— Σας εύχαριστώ, φίλε μου.
Χαμήλωσε κατόπιν το κεφάλι της και συνέχισε με φωνή βαρετή,
λυπημένη:

— Δεν ήξερα πώς ήταν άρρωστος. Δεν το ήπαυέθηκα στην ά-
γή. Τον αγαπούσα και θα τον έπαιρνα. Ναί, θα γινόταν σίγουρος μου.
Μά έξαφνα... έξαφνα έμαθα πώς πέθανε. Άχ! άν έξαιτε την ά-
πελασία μου, τον σπαραγμό μου. Ήμουν σάν τρελή. Έτρεξε στο
χωριό, έλάμνα επάνω από τον τάφο του, δεν ήθελα να ήσσω πιά...
Πέρασε καιρός κατόπιν... Η μητέρα μου ποθείσε να με παντρευ-
τεί. Είχε δώσει τον λόγο της στον βαρόνο Μορσεζάν. Άναγκάστηκα να
άπαύσω... Μά δεν τον ξέχασα... Δεν τον ήπαυέθηκα ποτέ... Την
πρώτη φορά που σας είδα—θυμάσαστε;— έγινα άνω-κάτω. Τού μα-
ζετε τόσο!... Η συγχώνισή μου εκείνη σας ήπαυέθησε, το κατόπιν
έπειτα τα λόγια μου, ή έρωτήσες μου. Είχατε όσπου άκούσα άμφι-
βολία και σήμερα... σήμερα μου παίξατε ένα πολύ άσχημο παρ-
τί... Γιατί να το κάμτε; Άν με ρωτούσατε, θα σας άπαντούσα,
θα σας έλεγα την αλήθεια...

— Συγχωρήστε με... Συγχωρήστε με!... ηθύρισε με συνιφι-
ό Λαμέρ.
Και χωρίς να ξέρη τί κάνει, βαθεία συγχωρημένος, άπας ήταν,
γόνάτισε μπροστά της.

— Κυρία βαρώνη, έτραύλισε, όμολογώ πώς έκαμα μιά χαλάρα...
πρόστυχη πράξι. Σας ζητώ να με συγχωρήσετε... Σας κατένω...

— Η 'Ιωάννα τούδωσε το χέρι της και τον βοήθησε να σηκωθεί και
να καθίση πλάι της.
— Να σας συγχωρήσω, είπε. Μά δεν μνησικαζώ έναντίον σας. Ή-
σως να βγίη σε καλό αυτό... Πούος ξέρει;...

Κυττάχτηκαν στα μάτια.
Τα δικά της ήσαν βουρκωμένα.
Τού Λαμέρ ήσαν επίσης ύγρα.

— Τα χείρια τους έτρεμαν...
— Η καρδιά τους χτυπούσαν...
— Ο μικρός βούρκοταν στην άλλη όψη του
άτελιέ, κυττάζοντας τις εικόνες, έντελώς ά-
συνείδητος σ' αυτές.

— Είσαυτε ήσυχη πιά; την ρώτησε ο ζω-
γράφος στενοχωρημένα, γιά να πη κάτι.
— Η 'Ιωάννα άκούμησε το κεφάλι της στην
άμμο του...

— Ο Λαμέρ έννοιωσε το αίμα του να άνε-
βαίνει στο κεφάλι.
Τα δροσερά χείλη της 'Ιωάννας άγγιζαν
σχεδόν τα δικά του...

— Μεθυμένος, παραλαλμένος, μ'ή έρωτας;
τί κάνει, έκλεισε τα μάτια του έσκαψε λίγο
και τα χείλη τους ενόθησαν!...

— Η 'Ιωάννα τινάχτηκε πρώτη όρθή, ταρ-
μένη, έξαλλή...
— Ο Λαμέρ όμως ήταν πιά σάν τρελή.

— Την κράτησε στην άγκυλιά του, έτρεψε ά-
κλινος, έκαγώταν.
— Σας αγατώ!... της είπε με φωνή ά-
κούφη. Λυπηθήτε με... Σας λατρεύω!

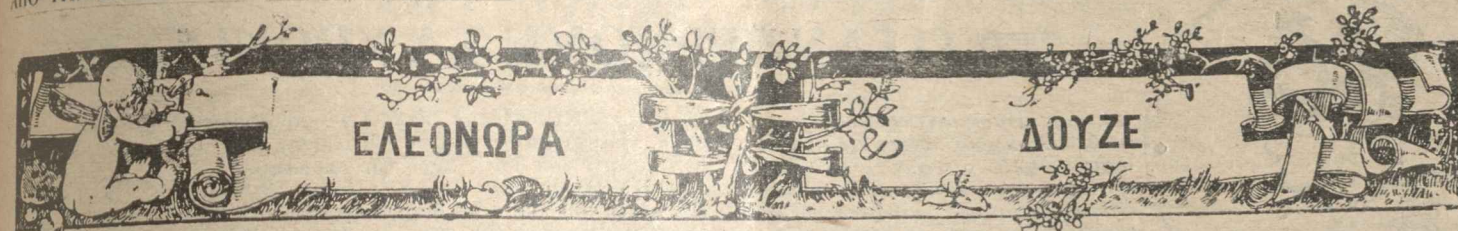
— Η 'Ιωάννα θέλησε να ξεφύγη απ' την ά-
γκυλιά του, μά δεν το κατόρθωσε.
Τα χείλη τους ενόθησαν πάλιν σ' ένα φι-
λή άτελείωτο...

— Ένας μ'ήνας πέρασε. Ένας μ'ήνας τρε-
λής αγάτης. Ένας μ'ήνας εύτυχίας και γαί-
νης γιά την 'Ιωάννα, έπειτα από την τρα-
γία του παρελθόντος, που τόσο την είχε παρ-
θεί! Έλάτρευε τον Λαμέρ. Τον αγαπούσε
γιατί της ήμυζε τον ξάδελφό του, την πα-
τη της άγνη αγάτη, γιατί ήταν συμπαθής, ή-
ξολάρειτος. Μιά μέρα έφταναν γιά το χωριό,
όπου είχε πεθάνει και ταφή ο Ζωρζ. Πήγαν
άνθη στον τάφο του, έτέλεσαν μνημόσυνο γιά
την άνάστασιν της ψυχής του και κατόπιν, έ-
σαν γύρισαν στο Παρίσι, έτέλεσαν τους ή-
μους των.

— Η 'Ιωάννα ήταν πιά εύτυχισμένη. Τ'ή
δανικό της είχε πραγματοποιηθή. Έπειτα από
τόσας άπογοιεύσεις είχε βρή τον σίγουρο
που της ταίριαζε, σύντροφο λατρευτο κ' έ-
ξιαγάτητο γιά το μεγάλο ταξίδι της ζωής.

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

ΔΟΥΖΕ

Παραξενίς και γούστα. Μιά απάντησις που δίδεται έπειτα από... πέντε χρόνια. Ο καιρός και τα κέρια της. Άδιαφέρει γιά
έλας και γιά την άδελφή του Κάιζερ άκόμα. — Δέν έννοώ να κλέψω το Κοινόν! Πείσμα που βαστάει δεκαπέντε ήμέρες.
Ένας βασιλεύς που χτυπάει τη μύτη του στη πόρτα της! Τέχνη και πεζότης. — Τί θέλετε, κύριε βασιλεύ!... Καβάλλα
στον Ντ' Ανεύντα. — «Βίβα Ιταλία!... Βίβα Σαβόια!...»

Τώρα, που ο Ντ' Ανεύντα ξανάφερε στη δημοσία συζήτηση την
καρία του φίλη, την Έλεονώρα Λουΐζε, θεωρούμεν καλόν ν' αναφέ-
ρουμε μερικά χαρακτηριστικά ανέκδοτα από την καλλιτεχνική ζωή της.
Την Δουΐζε την ανέκαλινε κατ'αρχήν ο μπερσαόριος Σορμάν σ'
ένα μικρό Ιταλικό θέατρο και έζητησε άμέσως να την προσλάβη στο
πέντε χρόνια, την 4' Ιανουαρίου 1885, έστειλε ένα τηλεγράφημα στον
μπερσαόριο και τον είδοποίησε ότι δέχεται.

Το πρώτο της τουρνέ ήταν στο Βέλγιο και την Γερμανία, όπου
σημειώθηκε ως «Κυρία με τας Καμειάδας».

Ήταν όμως ιδιότροπη πολύ.
— Η πό μικρή βοοχή, το χόνι, ή συνθησική όφης
καμιάς νέας πόλεως, ή παραμικρή άφορητή του θα
της δένονταν, την έκανε να άδμηση και να μ'ή λάθη
μέρος στην παράστασι. Κ' έτσι πολλές φορές οι διευ-
θυνταί των θεάτρων άναγκάζονταν να... άλλα-
ζαν πρόγραμμα, ή ν' αναβάλλουν την παράστασι γιά
μερες έβδομάδες.

Λίγο την ενδιέφεραν την Δουΐζε ή ζυμίες του θεά-
τρου, όταν ήταν άσκεπη. ...

Σχετικώς με την ιδιοτροπία της αυτή, αναφέρουμε
ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο. Βοισκόταν κάποτε
στην Κολωνία. Ο διευθυντής του μεγάλου έκτι θεά-
τρου, έξροντας την ιδιοτροπία της Δουΐζε, δεν ήθελε
να της παραχωρήσει το θέατρο, γιά δύο βραδείες,
άσας αυτή ζητούσε, άν και τού είχε ύποσχεθή γεν-
ναίαν άμοιβή. Τέλος πάντων έπεισθη να της το πα-
ραχωρήσει γιά δύο μόνον άπογευματινές την έβδο-
μάδα. Στις 19' Απριλίου παίχτηκε ή «Κυρία με τας
Καμειάδας» και άν και δεν ήπαυε τότε εκεί ή συν-
θησ των άπογευματινών παραστάσεων, α' είς οράσεις
παρέρχονταν τις 12,000 φράγκα. Πριν τελευτήση ή
παράστασις, όλες ή θέσεις είχαν ένοικιασθή γιά τη
δευτέρα παράστασι, που θα παίζονταν ή «Μάγισσα» του
Σορμάν.

Τα ίδια βράδια της παραστάσεως έλήφθη τηλεγρά-
φημα της άδελφής του αυτοκράτορος της Γερμανίας, διά του όποιου
είδοποίησε να της ένοικιασούν ένα θεωρείο γιά την παράστασιν της
Μάγισσας. Δεν είχε μείνει όμως κανένα θεωρείο άνοικιστο και χά-
νον της πριγκίπισσας έφτεισαν ένα μικρό ιδιαίτερο παράτηγμα.

Έξαφνα, ενώ όλα ήσαν έτοιμα, ή Δουΐζε καλεί τον μπερσαόριο της
Σορμάν στο δωμάτιό της, γιά να τού άναγγείλη ότι... δεν θα έ-
παίξει το άπόγευμα!...

— Είσαυτε άρρωστη; τή ρώτησε εκείνος.
— Όχι.
— Νομίζω που δεν θα μωρέσω να παίξω καίά το μέρος μου. Δι-
ώξε το κοινόν.

— Μά, δεν είναι δυνατόν, κυρία.
— Και γιάτί;
— Γιατί έχουμε εισπράξει δώδεκα χιλιάδες φράγκα.

— Ά! Μου είναι αδιάφορον. Δεν μωρώ να παίξω. Γιά κούταξε
σύντομα στον οίκανο!

— Μά αυτός δεν είναι λόγος να μ'ή παίζουμε!
— Άν είναι λόγος ή δεν είναι, δεν εξετάζω. Σοφ
είπα, ή άπόφασίς μου είναι άμετάκλητη. Καταβαί-
νω ότι δεν θα παίξω καίά και δεν θέλω να κλέψω
το Κοινόν.

— Καί α' εισπράξεις; Καί τ'ά έξοδα;
— Μου είναι αδιάφορο! Πόσα κερδίζετε σε κάθε
παράστασι;

— Δύο χιλιάδες πεντακόσια φράγκα.
— Θα σου τα δώσω έγώ.
— Αυτοίμα πολύ, κυρία, άλλ' είναι αδύνατο να
μ'ην παίζετε! Η άδελφή του αυτοκράτορος της Γερ-
μανίας με είδοποίησε ότι θα έλθη.

— Και αυτή είναι «Κοινόν», άπως οι άλλοι. Δι-
ώξε το κοινόν.

Έτε την κι' αυτήν.

— Μά είναι πολύ άγρά! Η πόρτες του θεάτρου άνοιξαν, δεν μπο-
ρούμε πιά να βρούμε καμιά πρόσφισ.

— Λοιπόν επιμένετε να παίξω;

— Μάλιστα, κυρία.

— Θα παίξω, έστω, αλλά σας είδοποίη ότι από αύριο θα είμαι ά-
ρρωστη γιά δεκαπέντε ήμέρες. Η έπιμονή σας θα σας κάνει να γαστε
περισσότερα.

Τό είπε και τó έκάμε.
— Έπαψε, θορύβησε, άλλ' έπέμεινε να διακόνη τις παραστάσεις
επί δεκαπέντε ήμέρες και τις διέκοψε.

Να και ένα ανέκδοτό της, χαρακτηριστικό επίσης.
— Έπαψε στο Βασιλικό θέατρο της Στουτγάρδης.
Κατά την πρώτη πράξι ο βασιλεύς έζητησε να την
επισκεφθή στο καμαρίνι της γιά να της έγκρίση τα
συνταγματικά του.

Πέστε στην Μεγαλειότητά του, απάντησε ή
Δουΐζε, ότι είμαι πολύ συγχωρημένη και συνεώς μου
είνε αδύνατον να τον δεχθώ. Τώρα είμαι άρρωστη
στην τέχνη μου... Η επισκέψης με άνακαλούν
στην πεζότητα την όποια μισώ.

Στο επόμενο διάλειμμα, ο βασιλεύς συνοδευόμενος
από τον υπασπιστή του, καίκε στη σκηνή κ' έζητησε
να παρουσιασθή στην Δουΐζε.

— Όταν τού όηλώθηκε ότι δεν θα τον δεχότανε, ο
βασιλεύς ζήτησε να μάθι το δωμάτιό της ήθοποιού και
χάησε την πόρτα.

— Ητοις είναι;

— Ο βασιλεύς!

— Αυτοίμα πολύ, δεν δύναμαι να δεχθώ τον εκ-
δον βασιλιά, γιάτί ντύνομαι.

— Δεν πειράζει, θα περιμένο ως πού να τελειώ-
σει.

— Μ'ην περιμένετε γιάτί θ' άργήσω.

— Περιμένο.

— Άδιστα, κύριε, μου είναι αδύνατον να δεχθώ έ-

πισκέψης.

— Κυρία...

— Μ'ην επιμένετε: δεν θα βγω απ' εδώ γιά να εξασολήσω την
παράστασι, άν δεν με άπογοιεύσουν ότι φύγατε.

— Ο βασιλεύς έφανε μανιωμένος.

— Έπειτα από λίγες στιγμές έστειλε τον υπασπιστή του, στον μπερ-
σαόριο της Δουΐζε:

— Μ'ην επιμνησθήτε καμιά φορά, τού παρήγγειλε, να μου ζητή-
στε γιά την Δουΐζε το Βασιλικό θέατρο, γιάτί δεν θα σας το παρ-
χωρήσω.

— Ούτε ήμεις θα τού το ζητήσουμε, απάντησε ή Δουΐζε, όταν της
τό είπαν.

...
— Όταν τ'ή είχε καίά με τον Ντ' Ανεύντα και όταν αυτός βο-
σκώται στους πατριωτικούς του οίστρους, ή Δουΐζε τον άπογοιέσει να
περιπατή στα τέσσερα, σαν άλογο, με χέρια και με πόδια.

Και αυτή τον καθάλλανε κοιτώντας μιά τού-
στα Ιταλική σημαία.

— Έτσι έπαινε δίδεν ή... Ιταλία στην Α-
ντονώη Τεργεστή και ή Δουΐζε φώναζε:

— Βίβα Ιταλία! Βίβα Σαβόια!

Κ' ο Ντ' Ανεύντα χαιρούσε από ειλικινή χαρά!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Η νεότης είναι τρέλλα και γιαιτικό της είχε τα
πρόματα.

— Όλη ή ζωή που άνθρώπου περνάει μέσα σ' ένα
διαρκή φόβο. Φοβόμαστε τον πατέρα μας, τη μη-
τέρα μας, το νόμο, τις άνομιλίες του καιρού και
την άστυα της τύχης.

ΑΜΠΕΛΟΚΤΗΜΟΝΕΣ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΠΕΡΟΝΟ-
ΣΠΟΡΟΥ ΤΩΝ ΠΟΛΤΩΝ ΒΟΥΡΓΟΝΔΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΜΕ ΣΟΔΑΝ SOLVAY (ΣΟΛΒΕ)

Όλοι οι μεγάλοι αμπελοκτήμονες χρησιμοποιούν τον πολτόν τούτον, διότι έχει τα εξής
πλεονεκτήματα εν συγκρίσει προς τον κοινόν βορδιγάλειον πολτόν μετ' ασβέστου:

- 1) Παρασκευάζεται εύκολως.
- 2) Δεν φράσσονται οι ψεκαστήρες.
- 3) Προσκολλάται τελείως επί των φύλλων.
- 4) Δεν παρασύρεται εκ των φύλλων από τας συνήθεις βροχάς.
- 5) Διασκορπᾷ ὁμοιόμορφως τὸν θειϊκὸν χαλκόν.
- 6) Δεν καίει τὰ φύλλα ὡς δύναται νὰ συμβῇ μετ' ἑσβεστον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΠΟΛΤΟΥ ΒΟΥΡΓΟΝΔΙΑΣ

νερό 100 ὀκάδες
θειϊκὸς χαλκὸς 2 »
σόδα Solvay (Σολβέ) 1 ὀκά

Συνήθως χρησιμοποιεῖται διὰ τοὺς πρώτους ψεκασμοὺς ἀραιότερα διάλυσις. Ἐν τοιαύτῃ δὲ
περιπτώσει ἡ ἀναλογία θειϊκοῦ χαλκοῦ καὶ σόδας δεόν νὰ εἴνε ὁμοία ὡς π. χ. εἰς 100 ὀκάδες
νερό, ἐὰν διχλυθῇ 1 ὀκά θειϊκοῦ χαλκοῦ, θὰ προστεθῇ ἡμίσεια ὀκά σόδα Solvay (Σολβέ).

Ἡ σόδα Solvay (Σολβέ) πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ εἰδικὰ καταστήματα.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τοὺς κ. κ.

ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΠΑΟΥΜΑΝ

ἀντιπροσώπους

Ἀθῆναι, ὁδὸς Καπνικαρέας 7β.

POUER IDEAL

Ἐναντίον τῆς ὑπερβολικῆς Ἐφιδρώσεως

Δυσσομίας

Συγκαυμάτων

Ζητήσατέ το εἰς τὰ Φαρμακεία

Ἐκαστον κντίον με δόησις δραχμῆς 12

ΠΑΡΘΟΝΗ) Στάδ Πεσματζόγλου 19 Ἀθῆναι
Τσιμισκῇ) 26 Ὀνίτη

ΑΓΓΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ΠΑΡΛΟΦΟΝ

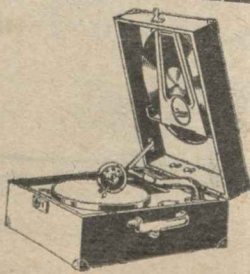
καὶ ἠλεκτρικοὶ δίσκοι στοῦ

Ε. Χ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γλάδστονας 7 (Ὁμόνοια)

ΑΘΗΝΑΙ

Ζητοῦνται δραστήριοι πράκτορες

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΕΤΙΑΣ

ΕΙΣ 24 ΤΟΜΟΥΣ ΠΟΛΥΤΕΛΩΣ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΥΣ

Ἦρχισαν αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν διὰ

τὸ δλον ἔργον.

Δραχμαὶ ἐπὶ χιλιάδες διακόσιαι (7.200)

πληρωτέαι εἰς μηνιαίας δόσεις

ἐκατονταδράχμους.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

«ΠΥΡΣΟΣ» Α. Ε. ΕΚΔΟΣΕΩΝ & ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 18-ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ παρὰ τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν
ἐξωτερικόν.

ΠΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκοῦς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ΚΟΛΥΝΟΣ
DENTAL
CREAM
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

EAU AMERICAINE

DR P. DELACOUR

Ο βρίαμβος τῆς χημείας διὰ τὴν τελείαν ἐξάλειψιν τῶν πα-
νάδων. Ὀλίγα ἐπαλείφεις ἀρκούν διὰ νὰ ἀφαιρέσουν ὀριστικῶς
τὶς πανάδες τοῦ προσώπου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεῖα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος I. M. ΚΑΝΖΟΥΧ

Στάδ Πεσματζόγλου-Ἀθῆναι

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ
(Σήμα κατατεθέν)

Ἐκτὸς πικραμυγδαλοῦ, ἡ μόνη κρέμα ποὺ θὰ σᾶς ἀφαιρέσῃ τὰς ρυτίδας
καὶ τὰς προφυλάξῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ζητήσατέ τὴν παντοῦ

Κεντρικὴ Ἀποθήκη Φαρμακείων ΚΑΤΣΑΡΗ & ΡΕΡΑ
Γονία Πατησίων 17 καὶ Βερανζέρου

ΜΑΝΟΣΤΡΟΥΛ

Ἐκτὸς τὸν ἐμμηναῖον
θεραπεύει ριζικῶς τὴν
περίοδον τῶν γυναικῶν
καὶ τὰς ἀσθενείας, καταπαύει
τὸν πόνον τῶν νεφρῶν, τῆς
καὶ τὴν ἡμικρανίαν, ἐξάν-
κει καὶ λοιπὰς κακουχίας τῆς
περιόδου. Οἱ διασημοί
ἐκτὸς ἐν Γερμανίᾳ συνι-
στῶν τὸ «Μανostroῦλ».

Ζητήσατέ ὁδηγίαν δωρεάν.
Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κέντρος 12, Ἀθῆναι.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ MASSAGE-ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Δρ ΙΑΤΡΟΣ ΠΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ

Τ. Βοηθὸς τῶν καθηγητῶν GRE
CHCY ἐν Μονάχῳ, BELOT ἐν Πα-
ρισίῳ, Γονία δδ. Θεμιστοκλέους καὶ
Γραβιάς 13 (παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν).
Διὰ νεωτάτων μεθόδων θερα-
πεύει: Γυναικολογικὰς παθή-
σεις, παχυσαρκίαν, ἀναιμίαν, ἀ-
δενόπαθειαν, νευροπάθειαν, ρευ-
ματισμοὺς, Τριχόπτωσιν καὶ ὑπερ-
τροφίαν, Ἀκμήν, (μυτιπικία), ρυ-
τίδας, οὐλὰς, σπύλους (ἐλκῆς), κλπ.

Ι. ΔΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙ-
ΣΙΟΝ. Ἐπὶ τεταρταίαν εἰς Παρι-
σίον σπουδάζων. Ὀλιγόημερος καὶ
ἀνάδυνος θεραπεία καθήσκειν ἀτό-
ματος καὶ ὁδοντῶν. Ὀδοντῆς,
δυσσομίας καὶ Pyorrhée ταχέως.
Χαλκοκονδύλη 44.

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιμελητὴς Δημοτικοῦ Μαιευτηρίου
Ἀθηνῶν
Σπουδάζων εἰδικῶς ἐν Παρισίῳ
Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 4
9-10 π.μ. 3-6 μ.μ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9-Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν)

ΑΜΕΣΟΣ ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΤΩΝ ΣΠΙΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΣ

Ἀπολύμανσις γενικὴ καὶ ἀνευ
οὐδενὸς ἐνοχλήσεως τοῦ δέρματος.
Καταπαύσιν τῆς φλογώσεως παν-
τὸς ἐρεθισμοῦ τοῦ δέρματος.
Ἐπιτογγάνεται μετ' ἀπλῆς μόνον
ἐπιθέσεως μετ' ΣΙΜΙ, φάρμακον συ-
νιστώμενον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰατροὺς,
διότι καταστρέφει ὅ,τι βρίσκεται
μέσα στοὺς πόρους τοῦ δέρματος
καὶ εὐκολύνει ἑστὶ τὴν ἀδηλὴ ἀ-
ναπνοή. Ἐχει ἐπίσης μεγάλην ἀν-
τοχήν κατὰ τῶν ἐπιδροῶν τοῦ
καιροῦ.

SIMI

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Μυροπωλεῖα

“ΜΙΣ ΕΛΛΑΔΕΣ,”

ὅ,τι γίνεται ἀσφαλὲς
παγκόσμιαι “ΜΙΣ,”
μόνον με τοὺς νέ-
ους ἐλαστικὸς κορ-
σέδες τοῦ καταστή-
ματος “ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ,”
50 ὁδὸς Σταδίου.

Μόνον οὕτω ἐξα-
σφαλίζεται τὴν εὐ-
γραμμίαν τοῦ σώ-
ματος δημιουργού-
σαι, τελείας καλλι-
τεχνικῆς γραμμῆς
καὶ πλήρη ὕγιαν.

ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ
50 ὁδὸς Σταδίου 50-ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δε-
καεταίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδ-
αιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγη-
τοῦ κ. Γεωργίου Φωτοῦ. Δέ-
χεται καὶ ἰκαστὴν ὁδὸς Κε-
φαλληνίας 39.
Ὁρεῖ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν)

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ἀντιστῶμεν τὴν τελευταίαν Ὁ-
φθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ἐφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῇ Πανεπιστημίῳ.
27 Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-98

Τὰ προηγουμένα φύλλα τοῦ
«Μπουκέτου» τιμῶνται πρὸς
3 δραχμὰς ἑκάστον.

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5

Ἐφαρμόζει ὅλα τὰ συστήματα τῆς φωτογρά-
φικῆς τέχνης. Βραβεῖα Παρισίων-Ρώμης

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Ἐπὶ τέλους, παιδιά μου !... Τὸ εἶχα μαράζι νὰ βρῶ ἓνα περιοδικὸ τοῦ γούστιον μου, ἓνα περιοδικὸ τερπνὸ καὶ εὐχάριστο, ἓνα περιοδικὸ τῆς ἡλικίας μου, καὶ νάτο... τὸ βρῆκα !...

Η ΚΟΡΗ.— Περιοδικὸ τῆς ἡλικίας σου ! Μὰ εἶνε γιὰ κάθε ἡλικία, μπαμπά μου. Ἄν ἐσένα σὲ τέρπει καὶ σ' εὐχαριστεῖ, ἐμένα μὲ ξετρελλαίνει. Ἀπὸ τὸν κακὸ πὺν βγήκε ἡ **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”** ἀπέκτησα μιὰ ἀχώριστη φίλη. Σ' αὐτὴ τὰ βρίσκω ὅλα. Τὸ γοητευτικὸ μυθιστόρημα, τὸ παθητικὸ τραγοῦδι, τὸ ἐκλεκτὸ διήγημα καὶ τὴ μόδα ἀκόμη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί διαβάζεται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον.

Ο ΓΥΙΟΣ.— Αὐτὸ μᾶς τὸ ἐξήγησαν στὸ σχολεῖο. Μᾶς συμβούλεψαν ν' ἀγοράζουμε καὶ νὰ διαβάζουμε τὴν **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”** γιατί διδάσκει χίλια δυὸ πράγματα, γιατί καθιστᾷ τὸν ἀναγνώστη τῆς ἐγκυκλοπαιδικότατο, γιατί φωτίζει καὶ εὐχαριστεῖ, ἀνοίγει νέους ὁρίζοντας, εἶνε ἀφθαστὴ στὸ εἶδος τῆς, μοναδική, ἀσύγκριτη !...